

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

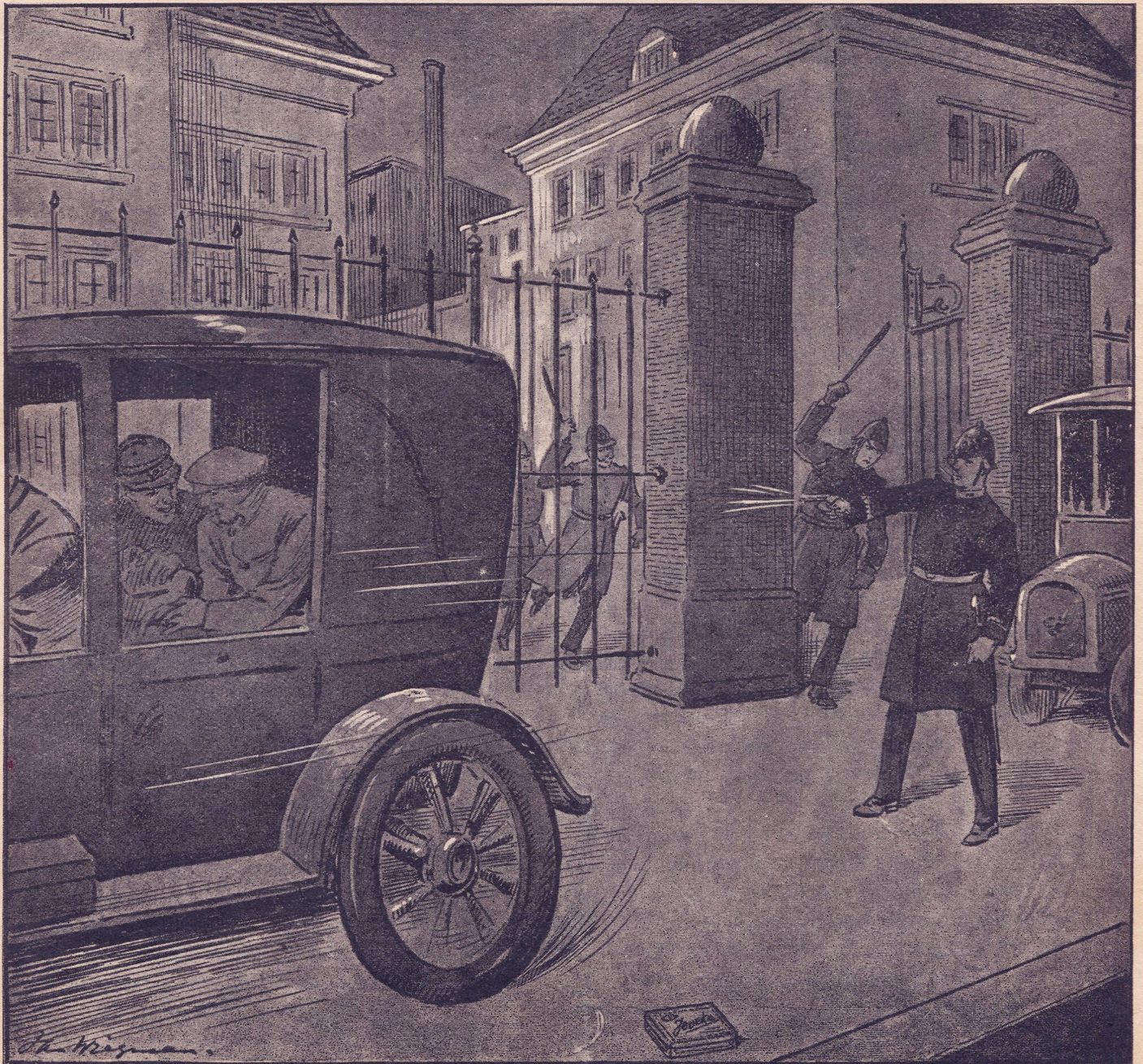
genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 445

DE GEWERENLEVERANTIE.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

De Gewerenleverantie.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Hoofdinspecteur Baxter
krijgt een verzoek.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks half tien in den morgen toen de deur geopend werd van een groote werkkamer met drie ramen, die in Downing Street uitzagen, van Scotland Yard, de bekende detective-centrale te Londen.

Er trad een man binnen van bijna zes voet met een blonden, vollen baard, een breed gelaat, waterblauwe oogen en met een zoo goed als geheel kalen schedel, hetgeen te zien kwam, toen hij zijn uniformpet afzette, om dit hoofddekseel aan een kleederhaak op te hangen, dicht bij de deur.

De binnentredende was Phileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard.

Hij bleef even bij de deur staan, met zijn dikke witte handen op den rug in elkaar gestrengeld en keek naar een ouden, mageren man met een vogelkop en een grooten hoornen bril op den neus, die in een hoek van het vertrek achter een eenvoudig schrijftafeltje zat en daar bezig was met het sorteeren van brieven.

Het was de secretaris van Baxter, Marholm

geheeten, een man die reeds lang in dienst was van Scotland Yard en die door zijn superieur meer gevreesd dan bemind werd wegens zijn vaak wel wat zeer scherpen spot, welken hij verborg achter een schijnbaar onnoozel uiterlijk.

Alleen zijn groote schranderheid, welke niet behoefde onder te doen voor die der beste detectives, op welker bezit Scotland Yard kon bogen, had hem er waarschijnlijk voor behoed, uit den dienst van Baxter te worden ontslagen.

Marholm zou zeker het detectivenvak gekozen hebben, wanneer zijn zwak lichaam en de asthma die hem vaak plaagde, hem dit niet hadden belet.

Zooals het nu was echter, werd zijn raad menigmaal in duistere gevallen ingeroepen door detectives, die ten einde raad waren en een enkelen keer was Marholm er reeds in geslaagd, een schijnbaar onontwarbaar vraagstuk op te lossen, achter zijn onooglijk schrijftafeltje gezeten en zonder zelfs een voet te verzetten — alleen door kracht van redeneering.

Baxter bleef zijn secretaris dus een oogenblik aankijken en zeide toen :

— Goeden morgen, Marholm ! Is er iets nieuws ?

— Niets van beteekenis, Chef ! antwoordde de secretaris, zonder van zijn werk op te zien en de brieven met groote snelheid openend, vlug doorlezend, om ze ten slotte van een of andere kantteekening te voorzien.

— Wat is er alzoo ?

— Het heeft weinig om het lijf, Chef ! Een paar nachtelijke aanrandingen, een ernstig ongeluk met een motorbus, waarbij vier personen om het leven zijn gekomen, negen zelfmoorden, 24 inbraken — natuurlijk over geheel Londen verdeeld — twee gevechten in de haven, waarbij evenzooveel vechtersbazen sneuvelden en de gewone diefstallen, ladelichtingen, zakkenrollerijen en zoo meer !

— Geen groote zaken dus ?

— Neen, mijnheer Baxter !

De hoofdinspecteur nam zijn handen van den rug, wreef ze over elkander en ging in opgewekte stemming achter zijn reusachtig schrijfbureau zitten.

Zoo gevoelde hij zich altijd, wanneer Marholm hem dit antwoord gaf, want hij was een man die een broertje dood had aan inspanning van allerlei aard en daarenboven was een groot deel van de pers hem in den laatsten tijd weder zeer onwelwillend gezind, daar hij volkomen gefaald had met betrekking tot een paar opzienbarende misdaden, waarvan de daders nog altijd op vrije voeten rondliepen.

Iedere misdaad van eenigen omvang beteekende voor Baxter hersenarbeid — en hij was er meer op gesteld, zijn gemak te houden.

Een variétéliedje neuriënd, trok hij een lade van zijn bureau open, nam er een kistje sigaren uit, opende dit en lichtte er met zijn dikke vingers een geweldig groote sigaar uit.

Hij stak ze aan, leunde achterover in zijn lederen schrijfstool, blies een dikke rookwolk naar het plafond en beval toen :

— De rapporten, Marholm !

De secretaris nam een stapel met de schrijfmachine beschreven vellen van zijn tafeltje, stond op en legde de rapporten voor den Chef neder.

Deze greep een blauw potlood en begon de rapporten door te lezen, nog altijd neuriënd en blijkbaar in de zonnigste stemming ter wereld.

Nu en dan maakte hij een aantekening op den rand van het rapport.

Van tijd tot tijd werd er op de deur geklopt en trad er een brigadier of een inspecteur binnen, die in een of andere zaak instructies kwam halen.

Zonder zijn sigaar uit den mond te nemen gaf Baxter dan eenige bevelen en las rustig verder.

Het eene rapport volgde op het andere en twee uren later had hij ze allen doorgeworsteld.

Hij kletste de handen tegen elkander, stak een versche sigaar op, stond op en kuierde naaraan van de groote ramen, om een tijdlang het verkeer in de sombere Downing Street gade te slaan.

Toen draaide hij zich naar zijn secretaris om en vroeg, zonder veel belangstelling :

— Iets van beteekenis onder de brieven ?

— Het is niet veel zaaks, mijnheer Baxter ! Een schrijven van den secretaris van den Bond van Politie-Personeel, waarin op loonsverhoging wordt aangedrongen.

— Alweer ? riep Baxter op verontwaardigden toon. Maar willen zij dan een ministersalaris verdienen ?

— Dat zoudt gij waarschijnlijk ook wel willen, mijnheer Baxter ! zeide Marholm droogjes. De zaak is echter, dat de agenten nog altijd niet heel veel verdienen ! Verder zijn er een twaalf-tal brieven met inlichtingen aangaande diefstallen en inbraken, een ongeteekende dreigbrief...

— Een dreigbrief ? Aan mij persoonlijk ? riep Baxter met gefronste wenkbrauwen uit.

— Niet direct aan u persoonlijk, mijnheer Baxter, ofschoon gij er wel min of meer bij betrokken zijt. Het schrijven is van een anarchist, die belooft, dat hij, voor er een maand verlopen is, Scotland Yard in de lucht zal hebben laten vliegen !

— En dat zeg je zoo kalm, Marholm ? riep Baxter uit. Zulke dingen moet je nooit als looze dreigementen opvatten — er zijn lieden die in staat zijn, hun bedreiging ten uitvoer te brengen ! Daar moet werk van gemaakt worden, versta je ? Verdubbelde waakzaamheid en alle verdachte kerels, die hier in de buurt rondzwerven, aanhouden !

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer Baxter ! Dan zijn er nog brieven van sollicitanten — en ten slotte heb ik er hier juist een opengemaakt, die misschien van wat meer belang is !

— Lees maar eens voor! zeide Baxter onverschillig.

— Tot uw dienst, chef!

Marholm nam een brief op, dien hij zoo juist geopend had en begon, terwijl hij zijn superieur over zijn hoornen bril heen, aanzag:

— Het schrijven is afkomstig van Dumbell & Co.

— Nooit van gehoord! Wie zijn dat?

— Hebt gij inderdaad nooit van Dumbell gehoord, mijnheer Baxter? Dan zijt gij geen goed patriot, neem mij niet kwalijk, dat ik het u zeg!

— Je durft nog al iets beweren, Marholm! riep Baxter op boezen toon uit. Wat wil je zeggen? Wat bedoel je met je woorden?

— Wel, mijnheer Baxter — de naam van Dumbell werd tijdens den oorlog herhaaldelijk genoemd en met reden, want hij is een van de voornaamste gewerenfabrikanten van ons land! Tijdens den oorlog moet hij ontzaglijk hebben verdiend en dat is ook geen wonder, zooals gij wel begrijpen zult! Hij leverde niet alleen aan het Engelsche leger, maar ook aan buitenlandsche naties, aan de Argentijnen, de Portugeezen, de Roemeniërs en anderen!

— Nu — en wat willen zij van mij?

— Dat zult gij dadelijk hooren!

Marholm nam den brief weder op, bracht hem dicht voor zijn oogen en begon te lezen.

Mijne heeren!

Met het oog op het aanstaande bezoek van een Chineesche Missie, bestaande uit een vertegenwoordiger van het Ministerie van Oorlog te Peking, diens secretaris, een agent van het Chineesche Ministerie van Financiën en een deskundige op het gebied van vuurwapens, die den rang van Kolonel in het Chineesche leger bekleedt, hebben wij de eer het volgend verzoek tot u te richten.

De genoemde Chineesche heeren komen hier om een contract met ons af te sluiten voor de levering van een millioen geweren.

Een vierde gedeelte van den koop prijs zal de Chineesche missie aanstonds voldoen en daarvan de helft per chèque op de Engelsche Bank, de andere helft in gouden Yen.

De Chineesche heeren zijn dus dragers van een zeer groot bedrag en ik verzoek u met het oog op het grootte belang van deze

zaak, eenige detectives te belasten met de onopvallende bescherming van deze heeren.

Het zou voor den naam van ons land zeer onaangenaam zijn, wanneer de Chineesche missie hier van een deel van het geld bestolen werd en daarmee moeten wij helaas wel rekening houden in de huidige tijdsomstandigheden.

Niet twijfelend aan uw bereidwilligheid, om aan ons billijk verzoek te voldoen en steeds bereid zijnde tot nadere inlichtingen, teekenen wij,

Met verschuldigde hoogachting,

DUMBELL & Co.

Nadat Marholm dezen brief met zijn krakende stem had voorgelezen, liet hij het papier zakken en keek Baxter in afwachting aan met zijn door-dringende, kleine zwarte oogen.

— Wat zullen wij doen, mijnheer Baxter? vroeg hij toen.

Baxter kauwde nijdig op de punt van zijn sigaar en liet zich ongeduldig in zijn stoel vallen, schouderophalend en blijkbaar zeer ontstemd.

— Wat wij doen zullen? Wij zijn natuurlijk wel verplicht, aan dat verzoek gevolg te geven! Maar ik vind die Dumbells onbeschaamd! Zij bezorgen mij weder last en eigenlijk moesten zij zelve maar voor een goede bewaking zorg dragen! En wat duivel — waarom koopen die Chineezzen hun geweren niet in hun eigen land?

— Ik geloof niet dat ze daar gemaakt worden, mijnheer Baxter! antwoordde Marholm. En als ze er wel vervaardigd worden, dan vrees ik, dat men er niet mee zal kunnen schieten!

— Denk je dat het om een groot bedrag gaat?

— Zonder twijfel, mijnheer Baxter! Als wij aannemen, dat de Chineezzen twee pond per geweer betalen, hetgeen toch zeker niet te veel is berekend, dan kost hun die bestelling twee millioen pond sterling! Een kwart gedeelte daarvan betalen zij vooruit — dat is 500.000 pond en daarvan weer moet de helft in goud worden voldaan, de andere helft per chèque!

— Zij lijken waarachtig wel gek! bromde Baxter nijdig en toch wist hij zelf niet goed, waarin de krankzinnigheid van de Chineezzen eigenlijk schoot, om zich te willen voorzien van het voortreffelijke Engelsche Enfield geweer.

Hij bleef even met gefronste wenkbrauwen voor zich uitkijken en toen tastte zijn rechter-

hand naar den knop van een electriche schel, onder aan het blad van zijn schrijftafel bevestigd.

Een oogenblik later trad er een agent binnen, die salueerde en in afwachting houding bleef staan.

— Is mijnheer Sullivan er al? vroeg de chef.

— Zooeven gekomen, mijnheer!

— Verzoek hem om dadelijk hier te komen!

De agent salueerde opnieuw en verliet het vertrek.

Er verliepen eenige minuten, door Baxter aangevuld met een zenuwachtig getrommel op het blad van zijn schrijfbureau.

Toen werd de deur opnieuw geopend en een klein, maar stevig gebouwde man, wiens donkere oogen en krachtig geteekend gelaat van schranderheid en ondernemingsgeest getuigden, trad binnen.

Het was James Sullivan, een der bekwaamste detectives van Scotland Yard en die, ofschoon hij nog niet lang in dienst was, reeds menig succes had geboekt.

De misdadigers vreesden hem, want hij paarde een groote stoutmoedigheid aan een ingeboren slimheid.

Misschien was er slechts één man in geheel Londen, die hem tot dusverre had weten te weerstaan en die man was John Raffles, de Gentleman-Inbreker!

Sullivan vestigde zijn zwarte oogen met een vragende uitdrukking op het gelaat van Baxter, maar hij zeide niets.

De Chef bleef nog eenigen tijd doortrommelen en viel toen uit:

— Een ellendig zaakje, Sullivan! Heb je vier of desnoods meer man disponibel om een oogje te kunnen houden op een paar langstaarten, die hier komen om geweren te koopen?

Sullivan was gewoon aan de eenigszins ver-

warde wijze, waarop zijn superieur zich placht uit te drukken en hij vergenoegde er zich dan ook mede, den brief door te lezen, dien Baxter hem met een driftig gebaar toestak.

— Dat kunnen wij natuurlijk niet weigeren, mijnheer! zeide Sullivan, terwijl hij den brief opvouwde en op tafel neerlegde. Het is een zeer hoog bedrag — en ik moet u zeggen, dat deze gewerenaankoop niet geheim is gebleven! De „Times” en nog een paar andere bladen hebben er kleine berichtjes over bevat!

— Ook omtrent het feit, dat een deel van de koopsom contant betaald zou worden?

— Ook daaromtrent, mijnheer!

— Nu, dat is vervloekt onaangenaam! riep Baxter kwaad uit. Op die manier maakt men het den dieven toch wel wat al te gemakkelijk! Wanneer het stilgehouden ware, dan zou de geheele zaak niets om het lijf hebben gehad en wij zouden onze vier mannen of meer aan nuttiger werk hebben kunnen zetten! Intusschen — het moet dan maar! Kies zelf maar vier heldere koppen uit, Sullivan en laat ze die Chineezen goed bewaken!

— Het zal geschieden, mijnheer Baxter! Weet gij soms reeds iets naders omtrent de komst van die Chineesche missie?

— Niets weet ik er van, Sullivan! antwoordde Baxter op denzelfden, ongeduldigen, nijldigen toon. Ik weet niet meer dan wat er in dezen brief staat.

— Dan zal ik zelf wel eens nadere inlichtingen aan de heeren Dumbell gaan vragen! hernam de detective kalm. Wij zullen ons maar niet opwinden voor den tijd, mijnheer — er bestaat niet de minste aanleiding om ongerust te zijn! En ik geloof wel voor de onaantastbaarheid van de Chineesche missieleden te kunnen instaan!

Hoofdstuk II.

De komst der Chineezen.

Er waren omstreeks zes dagen verlopen sedert dit gesprek in de kamer van Phileas Baxter plaats vond.

De Chineesche missie was reeds aangekomen en had haar intrek genomen in het Hotel Cécil en reeds hieruit bleek, dat de heeren over veel

geld beschikten — de Chineesche regeering had waarschijnlijk een goeden indruk te Londen willen maken.

Op welke wijze het was uitgelekt kon moeilijk worden uitgemaakt, maar in ieder geval wijdden bijna alle bladen tamelijk veel plaats-

ruimte aan deze begerlijke bestelling van een millioen geweren, welke zeker weer ettelijke millioenen zou laten stroomen in de geldkist van Dumbell & Co.

Sommige bladen van links maakten de schampere opmerking, dat een aankoop van een millioen geweren op zijn minst eigenaardig mocht heeten, op hetzelfde tijdstip dat de ontwapenings-conferentie te Washington op het punt stond, bijeen te komen.

Men begreep ook niet, waartoe China plotse-ling deze zeer grōote hoeveelheid geweren kon noodig hebben.

Wel is waar had de regeering te Peking te kennen gegeven, dat de geweren, waarmede de Chineesche soldaten thans gewapend waren, niet meer modern mochten worden geacht, maar dit werd door eenige persorganen eenvoudig een voorwendsel genoemd, want het was nog pas eenige jaren geleden, sedert de Chineesche regeering in Amerika bijna een millioen Lee-Metfords had gekocht.

De heeren van de Chineesche missie schenen zich echter van al dat gepraat bitter weinig aan te trekken en gingen kalm huns weegs.

Zij hadden vijf kamers besteld, allen naast elkander gelegen en waarvan er vier als slaapkamer waren ingericht, terwijl het vijfde vertrek, een der fraaiste van het geheele hotel, bestemd was als ontvangkamer.

Zij voerden een vrij omvangrijke bagage mede en uit alles bleek, dat zij voornemens waren, eenigen tijd in Engeland door te brengen.

Het bleek dan ook tamelijk spoedig uit het interview, hetwelk een vertegenwoordiger van de "Times" van Tso-Chia-Lu, den afgezant van het Chineesche Ministerie van Oorlog had weten te verkrijgen, dat de Chineesche Missie het voornemen koesterde, de reis naar Engeland te gebruiken om daar eenige groote fabrieken van werktuigen en oorlogsmateriaal te bezichtigen, in verband met de plannen der regeering te Peking, eenige dergelijke fabrieken in China zelf te stichten en die voorloopig onder leiding van Engelsche deskundigen te stellen.

De Chineezzen bewogen zich zeer onopvallend en zij waren alleen te herkennen aan hun Aziatisch uiterlijk, want hun kleeding verschilde volstrekt niet van die der Europeanen.

Tso-Chia-Lu was een man van een jaar of vijftig, klein, met schitterende zwarte oogen,

spierwit haar en een klein, wit kneveltje.

Chi-Fo, zijn secretaris, was een nog jonge man van een jaar of dertig, niet onknop, zelfs volgens Westersche denkbeelden, met glanzend zwart haar.

De vertegenwoordiger van het Ministerie van Financiën heette Juen-Shi-Kai en liep zeker naar de zeventig, ofschoon hij nog kaarsrecht was.

Zijn gelaat zag er uit als gerimpeld perkament, door ouderdom geel geworden, en hij sprak met een zachte stem, zonder merkbaar accent het Engelsch.

Ten slotte was daar nog kolonel Lien-Fang, een reusachtig gebouwd man met geweldige schouders, die eigenlijk niet veel militairs over zich had, maar meer gelek op een bonze, met zijn volkomen kaalgeschoren schedel, zijn breed baardeloos gelaat en zijn kleine, diepliggende, zwarte oogen.

Reeds den tweeden dag na hun aankomst begaven de vier heeren zich naar de fabriek van Dumbell, die op eenige mijlen ten Noorden van de uiterste grens van de wereldstad was gelegen.

Er kwam een luxe-auto voor, die voor den duur van een week was gehuurd, zooals later bleek, de vier Chineezzen stapten in en de auto reed weg.

De tocht duurde bijna twee uren en toen hield het voertuig stil voor het hek, vele kilometers lang, hetwelk het ontzaglijke gebouwencomplex omgaf, waaruit de wapenfabriek van Dumbell & Co. bestond.

Want weliswaar vormden geweren de specialiteit van de firma, maar zij vervaardigde ook dienstrevolvers, brownings, pistolen om te duelleren en om op schijven te schieten, bajonetten en ten slotte projectielen voor handvuurwapens en handgranaten.

Men bleek reeds volkomen op de hoogte te zijn van de komst van de vier Chineezzen, want het groote hek werd dadelijk geopend en uit het kantoorgebouw traden twee heeren te voorschijn, die zich haastig naar de auto spoedden.

De oudste, een rijzig man, van omstreeks vijftig jaar, met een krachtig geteekend gelaat, grijze bakkebaarden en een overvloed van grijs haar, was Joseph Dumbell, de andere was een der firmanten, Henry Harper geheeten.

Voor deze gelegenheid droegen zij de gekleede zwarte jas en glanzende hooge boorden, wat anders de gewoonte van Dumbell niet was, want

het liefst liep hij in zijn fabriek rond in een eenvoudig sporthemd gekleed.

De vier Chineezen stapten uit en aan het hek werden zij begroet door de beide wapenfabrikanten.

De portier verklaarde later aan zijn kameraden, dat hij gedacht had, nooit een einde te zien komen aan de plechtstatige buigingen der vier Chineezen, die langzaam en afgemeten telkens opnieuw het hoofd ter begroeting naar den grond bogen.

Maar eindelijk begaven allen zich toch over den breeden klinkerweg naar den ingang van het groote kantoorgebouw, waarvan de stoep naar een sterke, eikenhouten, met koper beslagen voordeur leidde.

De Chineezen werden naar de werkkamer van Dumbell geleid, een zeer fraai gemeubeld vertrek met vijf ramen, waarvan er twee op den straatweg en de drie andere op de talrijke fabrieksgebouwen uitzagen.

Zelfs hier werd het sidderen van den grond waargenomen, veroorzaakt door het snelle draaien der honderden machtige machines en het gonzen van de drijfriemen, duizenden in getal, werd vernomen als het geraas van een verre branding.

Er stonden reeds gemakkelijke stoelen klaar, er werd port aangedragen, welke de vier Chineezen met een beleefden glimlach weigerden en er werden sigaren gepresenteerd, waarvan slechts Chi-Fo gebruik maakte.

En nu begon Tso-Chia-Lu te spreken.

Hij drukte zich uitstekend en zonder eenige hapering uit in de Engelsche taal, maar hij sprak zeer langzaam, telkens ophoudend, als bevreesd om zich te verspreken.

Hij herhaalde mondeling de bestelling, waarover hij namens zijn Departement reeds eenige maanden te voren met Dumbell had gecorrespondeerd en vervolgens werden de betalingsvoorwaarden besproken.

Dumbell en Harper hadden met het grootste geduld toegeluisterd, zonder den Chinees een enkele maal in de reden te vallen, want zij wisten dat dit in hun eigen land tot de allergrootste onbeleefdheden werd gerekend.

Toen de vertegenwoordiger van het Ministerie van Oorlog eindelijk zweeg, begon Dumbell:

— Wij mogen het er dan voor houden, Excellentie, dat wij het over de voorwaarden van den aankoop volkomen eens zijn en er blijft ons

thans niets anders over, dan u te verzoeken, ons te willen volgen, ten einde u persoonlijk te overtuigen van de deugdelijkheid van ons geweer. Weliswaar heb ik u twee stuks laten toezenden — maar ik wil u laten zien, dat ook de massafabricage volstrekt niets afdoet aan de uitstekende hoedanigheden van ons fabrikaat!

Dumbell was opgestaan, de vier Chineezen volgden zijn voorbeeld, altijd met dezelfde, langzame afgemeten gebaren en de zes mannen verlieten het vertrek.

Zij gingen het kantoorgebouw weder uit, waar een vierhonderdtal klerken de handen vol hadden aan de correspondentie en de boekhouding en liepen nu over het uitgestrekte fabrieks-terrein.

Allereerst traden zij, geleid door den fabrikant, de groote loods binnen, waar kunstig bedachte machines snel de kolven en het verdere houtwerk der geweren uit de taaie en sterke blokken notenhout zaagden, vervolgens op maat sneden, polijsten en met olie drenkten.

Het ging zeer vlug en de Chineezen keken met groote aandacht toe.

Dumbell gaf een kort bevel en een langwerpige vierkant blok werd in een der machines geschoven.

De drijfriemen snorden, de raderen begonnen te draaien, de zaag knarste en toen het blok zijn gang door de machine geëindigd had, vertoonde het den vorm van een geweer-kolf met de daaraan vastzittende lade.

De kolf was nu echter plat en in een tweede machine werd er de ronding aan gegeven.

Een derde machine boorde er de weinige gaten in, bestemd om de schroeven door te laten en ten slotte werd de ijzeren kolfplaat er op geschroefd.

In minder dan zeven minuten waren kolf en lade volkomen gereed.

Dumbell liet het voorwerp glimlachend onder de Chineezen rondgaan en zeide toen:

— Gij hebt u kunnen overtuigen dat het vlug gaat! Ik neem deze kolf mede — wij zullen er een geweer van maken!

Men verliet de loods voor de houtbewerking, stak weder een stuk van het fabrieksterrein over en trad een tweede gebouw binnen, waar een oorverdoovend leven heerschte, zoodat men er zich bijna niet voor elkander verstaanbaar kon maken.

Hier was het, dat de loopen der geweren uitgeboord en van zoogenaamde trekken voorzien werden.

Een stalen staaf ter lengte van ongeveer tien meter, kaarsrecht, werd in een machine gestoken, die er, met het grootste gemak en de regelmaat van een uurwerk, stukken afzaagde ter lengte van ongeveer een meter.

Een werkman greep een van die stukken en spande het tusschen de klauwen van een boormachine.

Hij haalde een hefboom over, de machine begon te draaien en de boor drong langzaam maar gestadig in de stalen staaf door.

Binnen twaalf minuten was de loop geboord.

Hij werd uit de machine genomen en in een tweede gebracht, die er in nog minder tijd de trekken in fraisde, bestemd om aan den kogel zijn snel om zijn eigen as draaiende beweging te geven.

En opnieuw verliet de loop deze machine, teneinde zeskant te worden gemaakt.

Het voorwerp was zoo warm na al deze bewerkingen, dat men het nauwelijks met de hand kon aanvatten — maar het was gereed en zoo zuiver afgewerkt als een horloge.

De „richter”, een werkman met een zeer geoefend oog en die duur betaald wordt, vergewischte er zich van dat de loop van binnen noch van buiten ook maar de geringste afwijking vertoonde en toen pas verlieten de Chineesche bezoekers, door den fabrikant geleid, het fabrieksgebouw.

De Chineezen hadden nog geen enkel woord gezegd en op hun onbewegelijk gelaat vertrok zich ook geen spier, maar aan een zekere uitdrukking in hun oogen was het duidelijk te zien, dat zij zeer onder den indruk waren van hetgeen zij hadden waargenomen.

Allen traden nu een andere loods binnen, waar het al even luidruchtig toeging en waar de grendels, slagpennen, trekkers en andere deelen van het geweer werden gemaakt.

Een kleine machine deed niets anders dan met groote regelmaat de sterke spiraalveeren uitspuwen, welke dienen, om den slagpen vooruit te drijven, wanneer de trekker van het geweer is overgegaan.

Een ander, even schrandere bedacht werktuig maakte met weergalooze vlugheid de schroeven en moerboutjes, waarmede het houtwerk aan loop en grendel moest worden bevestigd.

Een werkman deed niets anders dan lange en dunne staven staal in de machine steken en deze hakte het staal aan kleine stukjes, greep deze een voor een vast, draaide er een kop aan, sneed een groef in dien kop en maakte ten slotte den draad en dat alles met een zoo groote snelheid dat men het nauwelijks met het oog kon volgen.

Voor de oogen der Chineezen werd binnen een half uur een volledige grendel met alles wat er bij behoorde gefraisd uit een massief blok staal.

En nadat dit onderdeel met de grootste zorgvuldigheid was nagemeten door den daartoe aangestelden werkman, stak Dumbell het bij zich — en weer ging de tocht verder.

In een volgende afdeeling werden al deze afzonderlijke deelen bijeengevoegd — grendel en loop werden onafscheidelijk aan elkaar verbonden op de lade bevestigd en van slagpen en trekker voorzien.

Het vizier werd er op bevestigd en de vizierkorrel werd op het uiteinde van den loop gelascht.

Ten slotte werden er de ringen opgemaakt, bestemd om er de bajonet in te kunnen vastzetten — en daarmee was het geweer gereed, in minder dan twee uren tijd!

Dumbell had het wapen in de hand genomen, probeerde den trekker, liet den grendel werken en gaf het toen glimlachend aan Tso-Chia-Lu, terwijl hij zeide:

— Zoo zijn al onze geweren, Excellentie — en ik verzeker u dat zij goed zijn! Wij zullen er trouwens dadelijk de proef van nemen, maar ik doe u opmerken, dat dit geweer natuurlijk nog niet is ingeschoten, zooals de vakterm luidt.

Men begaf zich naar een der magazijnen en daar liet Dumbell zich een pakje gewone legerpatronen geven.

Nu begaven allen zich naar het uitgestrekte terrein, dat aan de fabriek grensde en dat een schietbaan had, van bijna een kilometer lengte, begrensd door aarden wallen, die van een puntig hekwerk voorzien waren.

Aan het eene uiteinde verhief zich een dikke muur van beton, nog versterkt door een aarden wal.

Dat was de kogelvanger.

Wit geschilderde paaltjes gaven, in afstanden van vijftig meter, de geheele lengte van de schietbaan aan.

Reeds was een der beambten van deze afdeling gewaarschuwd en hij begaf zich naar den kogelvanger en door den kijker kon men zien hoe hij een tamelijk kleine schijf bevestigde op een groot houten bord, dat voor den aarden dam geplaatst was.

Toen dit geschied was, verdween hij in een diepen kuil, zoodat er niets meer van hem te zien was en een oogenblik later verkondigde een luid schellen, dat de man zich in veiligheid had gebracht.

Dumbell had het geweer reeds geladen, bracht het aan den schouder en mikte zorgvuldig op de roos.

Het schot ging af.

Dumbell schoot nog een paar malen en gaf toen het geweer aan Kolonel Lien-Fang.

Deze zond zelf een paar kogels door den schijf, opende toen den grendel van het geweer en onderzocht het met de grootste zorgvuldigheid, terwijl Dumbell den man bij den kogelvanger met de telefoon waarschuwde, dat hij weder te voorschijn kon komen.

Lien-Fang gaf het geweer weder terug en zeide lakoniek:

— Goed!

— Dat zou ik denken, kolonel! riep Dumbell uit. Ik geloof te mogen zeggen, dat gij nergens een beter geweer vindt!

Hij had zijn kijker voor het oog gebracht, tuurde er even door en vervolgde toen triomfantelijk:

— Twee schoten door de roos en de rest er vlak om heen — en wij staan hier op 700 meter, mijne heeren!

— Dat bewijst dat wij goede schutters zijn! hernam de Chineesche kolonel.

— En het bewijst de betrouwbaarheid van mijn geweer! voegde Dumbell er aan toe. Maar ik heb u nog niet alles laten zien wat men met dit wapen kan bereiken!

Hij ging verder, door de anderen gevolgd en allen gingen tot dicht bij den kogelvanger.

Daar toonde Dumbell den Chineezen het houten bord, waartegen de papieren schijf bevestigd was geweest.

Het bestond uit eiken planken ter dikte van meer dan 5 centimeter.

Alle kogels waren er glad door heen geslagen.

Dumbell toonde hier nog, hoe een kogel, op vijftig meter afstand afgevuurd, door een stalen

plaat ter dikte van 5 millimeter drong en een eiken blok van bijna vijf decimeter dikte doorboorde.

Het geweer werd nogmaals door den deskundige met de uiterste zorg onderzocht en toen wisselde hij in zijn eigen taal eenige woorden met zijn metgezellen.

Vervolgens wendde hij zich weer tot Dumbell en zeide:

— Wij zijn overtuigd, mijnheer! Het geweer is voortreffelijk en het doet volstrekt niet onder voor de beide wapens welke gij ons gezonden hebt en die onder alle mogelijke omstandigheden beproefd zijn.

Men sprak nog over eenige technische bijzonderheden, het geweer werd voor de oogen der Chineezen uit elkaar genomen, teneinde te laten zien, dat het mechanisme deugdelijk werkte en daarop trokken allen weder naar het kantoor van den wapenfabrikant.

Zoodra zij allen weder gezeten waren, begon Dumbell:

— Er blijft ons thans niets anders over, mijne heeren, dan, voor de goede orde van zaken, nog even terug te komen op de verkoopsvoorwaarden! Over den prijs werden wij het reeds eens en al is het staal sedert eenige dagen weder wat duurder geworden — ik wil niet chicaneeren! Gij betaalt 500.000 pond bij de bestelling, waartegenover ik u garandeer, binnen drie maanden 200.000 geweren te leveren. De helft van deze vooruit te betalen som voldoet gij door een chèque op de Bank van Engeland en de andere helft, dat is dus 250.000 pond in gouden Yen, tegen den koers van den dag.

— Wij houden ons aan die afspraak, mijnheer! zeide Tso-Chia-Lu.

— Dan zullen wij thans het contract opstellen, mijne heeren! Of liever — er blijft u niets anders over dan het door te lezen en het te onderteekenen!

Hij schelde en beval iets aan den klerk, die binnentrad.

Een oogenblik later bracht deze jonge man een groot, gezegeld vel papier, met een fraaie hand beschreven en dat het contract was, hetwelk nog slechts behoefde te worden onderteekend.

— Wanneer gij wilt, kunt gij het medenemen en er over beraadslagen! Wij hebben geen van beiden haast, nietwaar — en ik wil, dat gij volkomen weet, waartoe gij u bindt!

De vertegenwoordiger van het Chineesche Ministerie van Financiën had het contract aangenomen en het reeds opgevouwen en in zijn portefeuille geborgen.

— Wij nemen het mede en lezen het! zeide hij bedaard. Indien het door ons in orde wordt bevonden, zullen wij overmorgen de zaak regelen!

— Dat is voortreffelijk, heeren! Ik zal dan zoo vrij zijn, u op mijn kantoor te verwachten, hier in ditzelfde vertrek, waar gij de chèque in

mijn tegenwoordigheid kunt teekenen en mij de halve koopsom in goud kunt voldoen.

Met veel plichtplegingen namen de Chineezers afscheid, buigend tot zij de deur bereikt hadden.

Dumbell deed deze voortreffelijke klanten uitgeleide tot aan het hek en hij kon nog juist zien hoe er dadelijk een zwerm reporters op de Chineezers kwam toestuiven, die moeite hadden hun auto te bereiken.

Een doosje Cigaret J. v. K.
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk III.

Een onverwacht intermezzo.

Dienzelfden avond bevatten de bladen al weder heel wat bijzonderheden over het bezoek van de Chineezers aan de gewerenfabriek van Dumbell & Co.

Veel hadden de Chineezers volgens hun gewoonte niet losgelaten, maar omtrent de betalingsvoorwaarden was het publiek nu toch wel ingelicht.

Men stelde veel belang in dezen aankoop, die de nationale trots streelde — want een miljoen geweren — dat was geen bagatel!

Dit miljoen wapens zou natuurlijk moeten dienen in den oorlog, die China binnen korten tijd dacht te zullen moeten voeren — misschien wel tegen Japan, maar dat waren zaken waarmede de Londenaar zich niet wilde bezighouden.

Dat waren zaken, die alleen de gele broeders onder elkaar aangingen.

Neen, de Londenaar werd alleen getroffen door de geweldige hoogte van de koopsom — de twee miljoen pond en dan ook door het feit dat niet minder dan 250.000 pond sterling per cheque zou worden voldaan.

Nog zelden was zulk een hoog bedrag betaald alleen door een handteekening op een simpel stukje papier.

De Chineezers gingen intusschen rustig hun gang, maakten nu en dan een toertje in de luxe auto, die elk oogenblik tot hun beschikking

moest zijn, legden, zooals de beleefdheid het eischte, een bezoek af in Downing Street, waar zij een kort onderhoud hadden met Lloyd George en waren dien avond de officieuze gasten van den Engelschen Minister van Oorlog.

Des avonds bezochten zij, door eenige parlamentsleden vergezeld, de Opera, maar de muziek scheen niet bijzonder naar hun smaak te zijn, want zij verdwenen reeds bij de pauze.

Den volgenden dag kon Tso-Chia-Lu aan een verslaggever van de „Times” mededeelen, dat het door Dumbell opgemaakte contract volkomen de goedkeuring van de Chineesche missie wegdroeg en dat het den volgenden dag om half vijf op het kantoor van den gewerenfabrikant zou worden geteekend, waarna dan onmiddellijk met eenige plechtigheid de cheque van 250.000 pond zou worden geschreven en ondertekend.

De Engelsche Bank was reeds gewaarschuwd en het sprak vanzelf, dat de cheque onmiddellijk gehonoreerd zou worden, daar de Chineesche regering een rekening-courant bij de Bank van Engeland had loopen ten bedrage van bijna drie miljoen pond sterling.

Eenige journalisten zouden bij deze overdracht tegenwoordig zijn, want de Londenaar is nu eenmaal verzot op dergelijke financieele transacties, vooral wanneer het om zeer hooge bedragen gaat.

Toen de vierde dag aanbrak, maakten de Chineezers eerst in den loop van den morgen voor hun genoeg een rit door Hyde Park, bezochten het Britsche Museum en reden ten slotte naar de Bank van Engeland, om zich aan den directeur te laten voorstellen.

En al dien tijd, zonder dat zij het zelf in het minst bemerkten, al die vier dagen hadden de Chineezers, van het oogenblik af dat zij uit den trein stapten, eenige in politiek gekleede rechercheurs en inspecteurs achter zich aan gehad, die hen letterlijk geen oogenblik uit het oog verloren.

En toch bleek deze bewaking achteraf overbodig te zijn, want de vertegenwoordiger van het Chineesche Ministerie van Financiën was niet zoo dwaas, met een bedrag van 250.000 pond in goud door Londen te wandelen.

Ook dat bedrag was veilig ondergebracht in de safe van de Bank van Engeland en het zou pas op het laatste oogenblik door de vier heeren zelve worden afgehaald.

De missieleden lunchten om half een in de eetzaal van het hotel Cécil en de chauffeur van de luxe-auto had bevel gekregen, zich om half twee weder gereed te houden om uit te rijden.

Van het hotel zouden de vier Chineesche heeren naar de Bank van Engeland gaan, daar het goud opvragen en vervolgens naar de fabriek van Dumbell rijden.

En zonder dat zij daar zelve iets van vermoedden, brak nu voor de speurders der politie de moeilijkste tijd aan — want nu kwam het oogenblik, dat de groote zakken goud naar de fabriek zouden worden overgebracht.

Het was een rit van meer dan anderhalf uur — en niemand kon zeggen wat er gedurende dien rit gebeuren kon.

Een zestal politiemannen, waarvan twee in een kleine auto, en de rest op motorrijwielen, had zich in de onmiddellijke nabijheid van het Hotel Cécil opgesteld, als het ware in hinderlaag gelegd.

Juist om half twee kwam de groote, fraaie auto voorrijden.

Het was een limousine van de grootste soort, een gesloten wagen, met fijn geslepen ruiten, en waarin desnoods zes personen gemakkelijk een plaatsje hadden kunnen vinden.

De Chineezers verschenen op het terras van het hotel, daalden de drie of vier treden af, en stapten in de auto, maar niet dan nadat zij den

chauffeur aandachtig hadden opgenomen.

Zij zelve schenen ook schrander genoeg te zijn om te begrijpen, dat in een stad als Londen eenige voorzichtigheid geboden was.

Maar het was wel degelijk dezelfde chauffeur — een kleine, roodharige man met een pokdalig gezicht, maar die den wagen voortreffelijk in bedwang had.

De auto zette zich in beweging, reed langs het breede oprijpad, dat in den vorm van een lus van het Strand langs het hotelterras loopt, om daarna weder naar dien breeden verkeersweg terug te keeren en niet zoodra had zij zich vertoond, of de zes politiemannen sprongen op hun motorrijwielen en in hun kleine auto, bevreesd dat zij den snellen wagen uit het oog zouden verliezen.

Inderdaad reed de auto zeer snel, daardoor in staat gesteld door haar krachtigen motor.

Binnen een half uur was de Bank van Engeland bereikt.

De wagen stond stil voor het machtige gebouw.

Een portier kwam toesnellen, maar reeds was Juen-Shi-Kai uit den wagen gestapt en trad nu het bankgebouw binnen, terwijl zijn drie metgezellen in de auto bleven zitten.

Er verstreken omstreeks tien minuten en toen verscheen er een reeks bankbeambten, ieder met een vrij zwaren zak op den schouder en al deze zakken werden in het voorste gedeelte van de auto opgestapeld.

De chauffeur keek nu en dan met een onverschillig gelaat terzijde naar dezen stroom van goud, die onophoudelijk de auto scheen binnen te vloeien, want de zaak scheen hem niet bijzonder veel belang in te boezemen.

Het duurde bijna een half uur voor alle zakken, meer dan dertig in getal, in de auto waren geladen.

De onder-directeur verscheen in persoon even aan het portier, teneinde zich te vergewissen dat alles in orde was en de agent van het Ministerie stapte weder in en trok het portier dicht.

De vier Chineezers lichtten met hetzelfde automatische gebaar den hoogen hoed van hun hoofden en de onder-directeur van de Bank trad terug en keek even de fraaie auto na, die daar met een bedrag van een kwart millioen in de volte van het straatleven verdween.

En de zes politiemannen waren nog op hun post.

Meer dan ooit werd nu hun oplettendheid vereischt.

En het was lang niet gemakkelijk in de overvolle straten van de City de limousine van dichtbij te volgen.

De auto reed zeer snel — en tot hun verbazing eerst, hun schrik vervolgens, bemerkten de politiebeambten dat de auto een anderen weg insloeg dan die langs de kortste route naar de gewerenfabriek van Dumbell voerde.

Zij versnelden de vaart van hun motorfietsen, maar ook de auto scheen hoe langer hoe vlugger te gaan rijden.

De straten werden al spoedig breeder en veel minder druk begaan en nog altijd scheen de chauffeur van de limousine de vaart van zijn wagen op te drijven.

Het is een heele toer een auto met een motor van 80 paardenkrachten bij te houden op een motorrijwiel van acht — maar het moet erkend worden, dat de mannen der politie hun best deden en geen krimp gaven.

Het moest hun langzamerhand wel duidelijk worden, dat er met de auto of anders met de Chineezers iets niet in orde moest zijn.

Misschien hadden zij zelf wel bevel aan den chauffeur gegeven om om te rijden, anders was het onbegrijpelijk, wat de auto in dit gedeelte van Londen uitrichtte.

De wagen bevond zich reeds in een van die wijd uiteengebouwde voorsteden, waar de huizen en villa's meerendeels omringd zijn door een tuin en waar de gladde, breede wegen aan alle voertuigen de gelegenheid geven zich met maximum snelheid voort te bewegen.

De chauffeur van de limousine scheen dit eveneens aldus te zien, want zijn wagen stoof met groote vaart over den breeden weg — en het was niet te miskennen, dat hij zich hoe langer hoe meer verwijderde van de plek, waar de gewerenfabriek stond.

Een van de motorwielrijders had den kamp reeds moeten opgeven, daar zijn snelheid veel te gering bleek, om de auto te kunnen bijhouden.

Het kleine renwagentje hield het veel beter vol en bleef als een nijdige fox-terrier achter de limousine aanrazen, in gezelschap van een Douglas en een formidabele Harley Davidson, een ware weglocomotief, die met gemak een snelheid van 110 kilometer per uur kon behalen.

De ongerustheid van de politiebeambten werd

hoe langer hoe grooter, want zij konden er nu niet langer aan twifelen, of de chauffeur van de limousine had iets in den zin....

De huizen werden reeds veel minder talrijk — en een kwartier later, bij een wegkruising, waren de politiemannen volkomen op de hoogte gebracht van de beteekenis van dezen woesten rit.

Want eensklaps stopte de auto en van achter een tweeden wagen, die bij de wegkruising had staan wachten en die weinig minder groot was dan de limousine, sprongen drie mannen te voorschijn, met de revolver in de vuist.

De chauffeur was van zijn zetel gesprongen, eveneens van een revolver voorzien en nu verschenen zij aan weerszijden van de auto en rukten de portieren open.

Maar verder kwam het niet!

Want de politiemannen waren reeds ter plaatse — vijf in getal en zij traden flink op, die eer mocht hun niet worden onthouden!

Zij verloren geen tijd met nuttelooze woorden, maar een hunner schoot den chauffeur door het been en een tweede raakte een der aanvallers met een goed gemikt schot aan den hals.

De twee overblijvenden schenen waarschijnlijk in te zien, dat zij aan het kortste einde trokken en wisten niets beters te doen dan hals over kop naar hun auto terug te ijlen en op de hoogste versnelling te vluchten.

De politiemannen waren reeds van hun motorrijwielen gesprongen, om te zien hoe de Chineezers het maakten.

Wat dat aangaat — het waren wel Chineezers van het echte ras, want zij toonden niet den geringsten schrik of opwindning en waren alleen maar zeer uit hun humeur — ofschoon ook dit uiterlijk niet te zien viel — over deze zeer ongewenschte vertraging.

Zij hadden om half vijf aan de fabriek van Dumbell moeten zijn — het was nu reeds kwart voor vier.

— Hoever zijn wij hier van de wapenfabriek van mijnheer Dumbell, mijnheer? zoo wendde zich Tso-Chia-Lu tot een der detectives.

— Minstens twee uren rijden, mijnheer! antwoordde deze, die wel een weinig verbaasd opkeek, want eigenlijk gezegd had hij in de eerste plaats althans een paar woorden van dank verwacht!

— Wie zijt gij? vroeg de Chinees weder.

— Beambten van Scotland Yard! Ik zou u

wel willen verzoeken, ons aanstonds naar Downing Street te volgen, teneinde daar uw verklaring af te leggen!

— Later! Nu niet! antwoordde de Chinees lakoniek. Mijnheer Dumbell wacht ons en wij hebben geen tijd te verliezen! Kendet gij den chauffeur?

De detective keerde zich om en keek den roodharigen man eens goed aan, die zwakjes kreunde en door een der andere politiebeambten verbonden werd en wendde zich toen weder tot den Chinees met de woorden:

— Ik ken hem volstrekt niet! Hij is misschien maar een gelegenheidsroover, die door die satansche verslaggevers op het denkbeeld werd gebracht, u onderweg te berooven! Dat komt er van, als men 250.000 pond in zijn auto meeneemt, zooals een ander een portemonnaie met tien stuivers!

— Kunt gij er genoeg mee nemen, als wij later onze verklaring afleggen? hernam Tso-Chia-Lu.

— Natuurlijk, Uwe Excellentie! Wij kunnen u volstrekt niet dwingen! antwoordde de man haastig.

— Dan gaan wij nu naar de wapenfabriek!

— Maar uw chauffeur kan u niet meer rijden — hij heeft een kogel in het lichaam!

— Dood? vroeg de Chinees, volkomen kalm.

— Dat niet, maar toch ernstig genoeg gewond om u niet meer van dienst te kunnen zijn! Maar wacht — twee van ons zullen u wel naar de fabriek brengen — dan zijt gij althans goed beschermd!

De Chinees knikte, ten teeken dat hij er vrede mee had en dat was alles!

De twee gewonden werden in de politieauto getild, benevens een der motorrijwielen en de bestuurder daarvan zou de limousine naar de fabriek van Dumbell rijden.

De Chineezen schenen dit alles als de eenvoudigste zaak van de wereld te beschouwen en vonden het onverwachte intermezzo blijkbaar de moeite van een bespreking niet eens waard.

Zij wijdden er slechts een paar woorden aan — staken een sigaret op en leunden in hun zetels terug, hun hooge hoeden op de knieën geplaatst en die met hun handen omvattend.

Het was een langdurige tocht, ofschoon de detective achter het stuurwiel de auto zoo snel mogelijk liet loopen en het was reeds bij half

zes, toen de wagen eindelijk stilhield voor het hek van de fabriek.

Men scheen hen daar reeds met de grootste ongerustheid te wachten en Harper snelde naar het hek, om dit persoonlijk te helpen openen.

— Mijn hemel, heeren — waar blijft gij toch! riep hij verschrikt uit. Wat is er toch gebeurd? Er is u toch niets overkomen, naar ik hoop?

— Niets, mijnheer! antwoordde Tso-Chia-Lu terwijl hij uitstapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper — niets is misschien een weinig overdreven! liet nu de detective achter het stuur zich hooren. De zaak is, dat er onderweg een poging tot berooving van deze vier heeren is ondernomen, die gelukkig mislukt is, want wij waren de bandieten te vlug af! Twee hunner zitten op dit oogenblik reeds achter slot en grendel!

Harper liet een kreet van schrik hooren en het klonk als een schreeuw van wanhoop, toen hij uitriep:

— En het goud?

— Ik zeide u dat de aanslag mislukt is, mijnheer! antwoordde de detective eenigszins ongeduldig. Het goud bevindt zich veilig in de auto!

— Nu — dan kan ik u slechts geluk wenschen met dezen goeden afloop, heeren! Wij zullen aanstonds het goud overbrengen, als gij het goed vindt!

Hij had de hand opgestoken en nu kwamen er haastig zes klerken toelopen, die allen een zak goud grepen en daarmee in het kantoorgebouw verdwenen.

De Chineezen volgden Harper, die nog snel eenige woorden met den politiebeambte had gewisseld en traden het kantoor binnen, waar zij Dumbell aantroffen, die tamelijk verstoord scheen te zijn over het lange wegblijven van zijn klanten, ofschoon hij dit zoo goed mogelijk trachtte te verbergen.

Harper zette hem de zaak snel uiteen en Dumbell luisterde wat ongeduldig toe en bromde tusschen de tanden:

— Het is ook ezelachtig, om in een stad als Londen met 250.000 pond sterling plaats te nemen in een huurauto, waarvan men den chauffeur niet eens behoorlijk kent!

Intusschen waren de eerste klerken met hun zakken met gouden munten reeds binnengetreden.

— Waar moet het heen, mijnheer? vroeg een hunner, Dumbell aanziende.

— In de brandkast natuurlijk! antwoordde deze kortaf.

— Maar — die is dicht, mijnheer! hernam de klerk.

Dumbell stak brommend de hand in zijn zak, haalde er een sleutelbos uit en trad op de kast toe.

Hij scheen geruimen tijd noodig te hebben om de zware deur te openen en riep eindelijk stampvoetend uit:

— Dat ellendige oponthoud heeft mij geheel en al zenuwachtig gemaakt! Wat is ook het nummer van het slot?

Niemand gaf antwoord, maar de klerken kenden elkander een weinig verwonderd aan.

Zij waren niet gewend dat hun patroon vergeetachtig was — hij had een stalen geheugen.

— Nu — hoe is het? riep Dumbell ongeduldig uit. Krijg ik antwoord?

Een van de klerken snelde haastig het aangrenzende kantoorvertrek binnen en keerde bijna

aanstands terug met een kaalhoofdige en blijkbaar zeer bijziend heertje, dat snel op Dumbell toetrad en met een krakende stem zeide:

— Deze jonge man vraagt mij het nummer van het slot van de brandkast, mijnheer Dumbell. Is dat in orde?

— Ja, ik ben het vergeten! riep Dumbell ongeduldig. Ik weet niet wat er met mij is — dat oponthoud heeft mij, naar het schijnt, mijn geheugen doen verliezen!

Het kaalhoofdige heertje schreef iets op zijn manchet, liet het Dumbell zien en bleef in afwachting staan.

Dumbell klopte zich met de vlakke hand voor het voorhoofd, dat het kletste en riep uit:

— Het lijkt wel of ik kindsch word, dat ik zoo iets kon vergeten! Ik dank je!

Het kleine heertje met het kale hoofd vertrok hoofdschuddend weer en Dumbell trad op de kast toe en opende de zware deur.

Hoofdstuk IV.

De chèque.

Nu de kast geopend was, traden de klerken naderbij en de zakken met het goud werden, nadat de inhoud behoorlijk gecontroleerd was, onder toezicht van een kassier weggesloten.

En er was zooveel, dat de groote brandkast van bijna manshoogte al dat goud ternauwernood kon bevatten.

Toen alles was weggesloten, wierp Dumbell de deur in het slot en wenkte de klerken om heen te gaan.

Hij wendde zich glimlachend tot Tso-Chia-Lu en zeide:

— De eerste helft van de plechtigheid is thans afgelopen, Excellentie — er blijft ons thans niets anders meer te doen over, dan tot de voltrekking van de tweede helft over te gaan!

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en een kantoorjongen verscheen op den drempel en zeide:

— Daar zijn de heeren van de kranten, mijnheer!

Dumbell trok zijn wenkbrauwen even op en herhaalde op vragenden toon:

— Reporters? Wat komen zij uitvoeren?

— Zij zeggen dat zij een afspraak met u hebben, mijnheer, en dat zij bij het teekenen van de chèque aanwezig mogen zijn!

— Ja zeker — zoo is het ook! Het is merkwaardig slecht met mijn hersens gesteld vandaag! riep Dumbell uit. Die afspraak was mij geheel en al door het hoofd gegaan! Laat die heeren maar aanstands hier komen!

De jongen verdween weder en enkele oogenblikken later traden bijna een dozijn heeren het vertrek binnen, allen reeds met hun bloc-note in de hand, die een zwijgende buiging voor de aanwezigen in het vertrek maakten en zich toen in een der hoeken van het vertrek bescheiden terugtrokken.

De agent van het Chineesche Ministerie van Financiën, Juan-Shi-Kai, was op een ebbenhouten tafel toegetroeden, waarop hij het chèqueboek reeds had neergelegd.

Zijn secretaris, Che-Fo, trad op hem toe en overhandigde hem met een diepe buiging een gouden vulpenhouder.

Het was zeer stil in het vertrek, toen de Chinees zich over het chèqueboek heenboog en in Engelsche letters het papier ter waarde van 250.000 pond sterling begon in te vullen.

Met een forsche hand zette hij zijn handteekening en richtte zich op.

Op dat oogenblik werd de deur die naar het klerkenkantoor voerde, bescheiden geopend en het hoofd van een klerk kwam te voorschijn.

Harper, die naast zijn compagnon bij het groote schrijfbureau stond, wendde zich ongeduldig om en vroeg op gedempten toon:

— Wat is er? Begrijp je niet dat wij nu niet gestoord kunnen worden?

— Ik wilde u alleen maar zeggen, mijnheer... stotterde de klerk. De telefoon werkt niet!

— Dan is het ding stuk! Telefooneer dan in een ander vertrek! hernam Harper op nijdig fluisterenden toon. Moet je me om zoo'n kleinigheid komen lastig vallen? Er zijn toch zeker wel tien andere telefonen in het gebouw?

— Zij werken geen van allen, mijnheer — wij kunnen eenvoudig geen aansluiting krijgen en zelfs geen gehoor bij de Centrale!

— Laat de portier dan even uit zijn loge telefooneeren!

— Dat hebben wij al geprobeerd, mijnheer — hij ziet ook geen kans om aansluiting te krijgen!

— In een der fabrieksgebouwen?

— Het gaat nergens, mijnheer!

Harper stampvoette en duwde toen den klerk weder naar binnen met de woorden:

— Nog vijf minuten, dan zal ik mij met de zaak bemoeien! Natuurlijk is er ergens een storing!

De deur viel dicht.

Het gesprek was op zulk een zachten toon gevoerd en zoo vlug, dat niemand van de aanwezigen er iets van had gemerkt.

De vertegenwoordiger van het Ministerie van Financiën hield een korte toespraak.

De pennen en potlooden van de reporters vlogen over de bladzijden.

Toen scheurde Juen-Shi-Kai langzaam de chèque uit het boekje en stelde ze Dumbell met een diepe buiging ter hand, die hij nog eenige malen herhaalde, toen het kostbare papier zich reeds tusschen de vingers van den wapenfabrikant bevond.

Dumbell las de chèque even na en daarop

hield ook hij een korte redevoering, waarin veel voorkwam van „vriendschapsbanden tusschen China en Groot-Brittanië” — gemeenschappelijke belangen — Westersche beschaving en Oostersche wijsheid — handen die in elkander worden gestrengeld ter bereiking van een gemeenschappelijk doel — de menschheid nog altijd niet rijp voor den wereldvrede” en meer dergelijke gemeenplaatsen.

Hij vouwde de chèque zorgvuldig op, na haar ook aan Harper te hebben getoond en stak haar daarop in een afzonderlijk vakje van zijn portefeuille.

Een bediende kwam binnen met een groot blad waarop glazen port en sigaren — en weer bleken de Chineezers uiterst matig te zijn, — geen hunner raakte den wijn aan en slechts de jonge secretaris stak een sigaar op.

Ook de journalisten werden onthaald en noteerden nog het een en ander.

Maar Dumbell, die reeds eenige malen een blik op zijn horloge had geslagen, zeide tot den verslaggever van de „Times”.

— Gij zult wel zoo goed zijn, mijnheer, nadere inlichtingen aan mijn compagnon te vragen — ik heb drukke zaken!

— Nu nog, mijnheer? riep de verslaggever glimlachend uit. Het is bijna tijd om de fabriek te sluiten! En als gij soms de chèque nog vandaag zoudt willen innen, dan moogt gij u wel bijzonder haasten, want het is kwart over zessen!

Dumbell wierp een blik op zijn horloge en zeide glimlachend:

— Gij loopt vijf minuten voor! Ik ben er trouwens niet zeker van of ik vandaag het groote bedrag nog zal incasseeren!

— Denkt gij het zelf te doen, mijnheer Dumbell? vroeg de journalist.

— Ongetwijfeld! Zelf is de meester — en ik wil niemand van mijn personeel bloot stellen aan een verleiding, die bijna niet te weerstaan is.

— Zouden wij ook bij deze ceremonie aanwezig mogen zijn, mijnheer Dumbell?

— Mijnentwege! Zorg dan slechts, dat gij morgenochtend om elf uur aan de Bank zijt, dan zal ik het innen van het geld tot zoolang uitstellen!

Hij maakte zich met enkele woorden van den reporter af en ging met haastige schreden op

Harper toe, die met een der Chineezen stond te praten.

Hij trok hem zonder omslag terzijde en fluisterde hem toe:

— Ik heb een hoogst gewichtige zaak af te doen, Harper — een particuliere aangelegenheid! Houd die scheefoogen nog wat aan de praat, of stuur ze weg, zooals je wilt!

— Maar de chèque! riep Harper uit.

— Wat is er met de chèque? zeide Dumbell verwonderd. Die zit veilig in mijn portefeuille!

— Zou je haar niet in de brandkast sluiten?

— Waarom? Geloof je dat ze daar veiliger zou zijn dan in mijn binnenzak?

— Geloof je dat dan zelf niet? hernam Harper. Het is nu toch te laat om het geld te gaan ontvangen!

Dumbell haalde de schouders op, ging naar de kast en opende haar.

Een oogenblik daarna wierp hij de zware deur weder in het slot, wendde zich weder tot Harper en zeide:

— Nu heb je je zin! En nu groet ik je — die Chineezen werken wat al te sterk op mijn zenuwen!

Maar Harper hield zijn compagnon bij den arm vast en zeide:

— Heb ik je al verteld, dat geen enkele telefoon op de heele fabriek werkt?

— Neen, dat is nieuws voor me! Dadelijk iemand naar de Centrale sturen!

En Dumbell maakte zich los en verliet het vertrek.

Een bediende gaf hem in de vestibule hoed en jas en hij haastte zich langs den klinkerweg naar het hek, waar zijn auto hem wachtte, die in razend snelle vaart in de richting van Londen verdween....

Intusschen begonnen de Chineezen aanstalten te maken om te vertrekken.

Ook de journalisten namen met eenige woorden van dank afscheid van Harper, om snel hun copie naar de bureaux van hun respectievelijke bladen te kunnen zenden.

En een kwartier later zat Harper alleen in het bureau van zijn compagnon.

Hij stak een versche sigaar aan en bromde voor zich heen:

— Nu moet ik toch eens zien wat het met die telefoon is!

Hij schelde en de kantoorjongen van zooveen trad binnen en vroeg wat hij wenschte.

— Vraag eens of de hoofdboekhouder, mijnheer Dickson, hier wil komen.

De jongen stak het vertrek over, ging het aangrenzende kantoorlokaal binnen en eenige oogenblikken later trad hetzelfde oude heertje met zijn gladden schedel het vertrek binnen.

— Wel, Dickson — is de oorzaak van de storing nu ontdekt? Heb jullie naar de Centrale kunnen telefoneeren?

— Wij hebben om een storingzoeker laten vragen, mijnheer Harper, maar daartoe was het noodig iemand naar den dichtstbijzijnden sigarenwinkel te sturen, waar een telefoon is, op bijna een kwartier loopens hier vandaan! Maar het kan nog wel een paar uren duren voor die man er is!

— Nu, het is goed dat de bureautijd bijna is afgelopen! bromde Harper.

Op dat oogenblik werd er op de deur van de gang geklopt en een werkman met een intelligent gelaat en in een blauwe kiel gekleed, trad binnen.

— Wat is er, Gray? vroeg Harper verwonderd.

— Ik heb eens naar de storing gezocht, mijnheer, op mijn eigen gezag, met uw goedvinden — en ik heb haar gevonden ook! antwoordde Gray.

— Wat is er dan?

— Het kleine kabelhuisje van de fabriek is verknoeid — er zijn verschillende zekeringen doorgeslagen en er moet een vakman aan te pas komen, om den boel te repareren!

— Hoe is dat mogelijk? riep Harper op kwaden toon. Alles is nog pas een week geleden nagezien en in orde bevonden!

— Ik zeg dat er aan geknoeid is, mijnheer — zooveel weet ik ook wel van electriche installaties. Er is iets met den collector gedaan — ik weet niet precies wat, maar het is geen wonder, dat geen enkele telefoon werkte, want alle draden passeeren over dat kabelhuisje!

— Daar staat mijn verstand bij stil! riep Harper uit en er klonk ongerustheid in zijn stem. Er heeft nog nooit sabotage op onze fabrieken plaats gehad, voor zoover ik weet! Nu, wij zullen het wel hooren, als de storingzoeker hier is! Ik dank je, Gray!

De werkman verwijderde zich weder.

Toen de deur achter hem was dichtgevallen, wendde Harper zich tot den hoofdboekhouder en zeide:

— Wij zullen ons nu eens overtuigen, Dickson, of al het goud er wel is! Het is straks wel wat heel vlug gegaan — een beetje al te vlug naar mijn zin!

— Mijnheer Dumbell scheen groote haast te hebben, mijnheer Harper! merkte Dickson op.

— Daarom juist zullen wij het goud maar eens tellen — vriend Dickson! Je zult er een uurtje extra aan moeten besteden, vriend, maar ik hoop dat je bekende ijver je dat niet zwaar zal doen vallen!

— Volstrekt niet, mijnheer Harper — ik ben altijd tot uw dienst! antwoordde de hoofdboekhouder haastig. Ik zal even mijn anderen bril gaan halen, dien ik op mijn schrijftafel heb laten liggen.

Hij dribbelde weder het kantoorlokaal binnen, waar de klerken zich reeds gereed begonnen te maken om te vertrekken en ging zijn bril zoeken, die op zijn schrijftafel lag.

Harper trad intusschen op de brandkast toe, om de deur te openen, met den eenigen sleutel, die er nog op het slot paste, behalve die in het bezit was van Dumbell.

Hij stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er haar verbaasd weder uit en onderzocht toen zijn anderen zak.

Hij slaakte een driftigen uitroep, snelde naar zijn eigen schrijftafel en trok haastig de laden een voor een open.

Toen begaf hij zich naar den kapstok en doorzocht de zakken van zijn overjas, die daar was opgehangen.

Op dat oogenblik trad Dickson weder binnen.

Hij poetste de glazen van zijn bril op en keek met knipperende oogen rond.

Daarop zette hij het voorwerp op zijn neus, kreeg Harper in het oog en vroeg gediensig:

— Zoekt u iets, mijnheer Harper? Kan ik u helpen?

— Dat betwijfel ik, Dickson! antwoordde Harper op een toon van ongeduld en schrik.

— Wat zoekt gij dan, als ik vragen mag?

— Den sleutel van de brandkast!

Dickson slaakte een uitroep van schrik en riep toen:

— Maar die moet aan uw sleutelbos zitten, mijnheer Harper!

— En de sleutelbos zit aan een ketting en de ketting zit met een riempje aan een bretelknoop! riep Harper ongeduldig uit. De sleutel is weg, de sleutelbos is weg en de ketting is weg!

— Maar dat is onmogelijk, mijnheer! riep Dickson, nu werkelijk zeer verschrikt. Nog geen half uur geleden, even voor de heeren reporters kwamen, heb ik heel duidelijk den stalen ketting op uw heup gezien!

Hij was naderbij getreden en eensklaps slaakte hij een nieuwen uitroep en greep naar iets, dat van onder het vest van Harper uithing — — —

Het was een enkele schakel van een dunnen, maar sterken stalen ketting, half doorgeknipt, naar allen schijn met een zeer krachtige en zeer scherpe tang.

Met een bleek gelaat knoopte Harper snel zijn vest los.

Aan den bretelknoop bevond zich nog het leertje en aan dat leertje zaten vier of vijf schakels vast — en dat was alles wat er van den ketting en de sleutels over was.

Harper bleef een oogenblik wezenloos met het eindje ketting spelen, duwde toen eensklaps den verblufften Dickson ter zijde en stormde op de deur toe, welke naar het groote kantoorlokaal voerde.

Hij rukte haar open en riep met een stentorstem:

— Niemand mag het vertrek verlaten, voor ik er toestemming toe geef!

De vier of vijf klerken, die nog in het vertrek waren, maar hoed en jas reeds hadden aange-trokken, gereed om heen te gaan, staarden hem verbaasd aan en begrepen blijkbaar niets van dit bevel.

— Waar zijn de anderen?

— Weg, mijnheer! antwoordde een der klerken. Harper stampvoette.

Er waren daar ruim honderd klerken aan het werk en wanneer er thans nog slechts vijf van aanwezig waren, had het geen doel, die jongelieden achter te houden, want als de dief van de sleutels zich inderdaad onder de klerken had bevonden, dan zou hij zich zeker wel gehaast hebben, het hazenpad te kiezen.

Toch besloot Harper, de vijf klerken niet te laten gaan.

Hij liet zijn stem tot een heesch gefluister dalen en zeide:

— Er is iets zeer ernstigs voorgevallen, heeren, en hoe zeer het mij ook spijt — ik ben wel ge-

dwongen, u te verzoeken, een voor een uw zakken te ledigen. Mijn sleutelbos is gestolen — en gij zult wel weten dat ik daar den tweeden sleutel van de brandkast aan draag! Ik zal de eerste zijn om mijn verontschuldigen te maken, jegens degenen, die zich niets te verwijten hebben — maar gij zult beseffen dat ik niet anders handelen kan — er ligt voor een waarde van 500,000 pond sterling in de brandkast,

Zonder een nadere aansporing te behoeven, begonnen de klerken een voor een al hun zakken voor Harper leeg te halen.

Zij gingen zelfs nog verder, ontknoopten hun vesten, lieten de voering van hun hoeden en zelfs de omslagen van hun pantalons zien.

Een hunner, die slobkousen droeg, knoopte ze los, om Harper te overtuigen dat er niets tusschen zat.

Dit geheele tooneeltje had plaats, zonder dat er een woord gesproken werd.

Harper had de lippen oopen geknepen en zeide nu:

— Ik dank u, heeren — nogmaals, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat ik u dit heb moeten verzoeken — maar mijn aansprakelijkheid is werkelijk te groot! Gij kunt gaan!

De klerken groetten zwijgend en gingen toen zachtjes onder elkander pratend, het kantoorlokaal uit.

Harper trad met gebogen hoofd het werkvertrek van zijn compagnon weder binnen, waar hij Dickson aantrof, rondkruipend op handen en voeten en onder alle meubelstukken zoekend naar den verloren sleutelbos.

De hoofdboekhouder richtte zich nu zuchtend en blazend op en zeide wanhopig:

— Ik kan niets vinden, mijnheer Harper!

— Dat verwondert me niets! zeide Harper grimmig. De dief is zeker verstandiger dan ik en zal den sleutel niet zoo spoedig verliezen! Ik kan mij alleen maar niet begrijpen wat hij aan het ding heeft, want hij moet toch inzien, dat wij de kast onmiddellijk zullen laten leeghalen, zoodra Dumbell met zijn eigen sleutel terug is en dat wij vervolgens de kast niet weder in gebruik zullen stellen, alvorens er een nieuw slot op de deur is gemaakt.

— Moet gij volstrekt in de brandkast zijn, mijnheer Harper?

— Natuurlijk! Ik wilde het goud natellen! Dat kan ook wel tot morgen worden uitgesteld

maar intusschen zullen wij dit vertrek streng moeten laten bewaken, want ik weet volstrekt niet of Dumbell nog wel zal terugkeeren.

Op dat oogenblik werd de deur van de gang opengerukt en Dickson riep uit:

— Gelukkig — daar is mijnheer Dumbell!

Inderdaad, de wapenfabrikant stond op den drempel!

Maar hoe zag hij er uit.

Hij was zonder hoed, zijn haar was verward, zijn das hing los en in zijn jas zat een groote scheur.

Om zijn linkerhand had hij zijn zakdoek geknoopt, die met bloed doortrokken was en zijn oogen hadden een woeste uitdrukking.

Hij wankelde het vertrek binnen, liet zich op een stoel neervallen en zeide toen hijgend, schor van vermoeidheid, maar nog meer van opwindning naar het scheen:

— De Chineezers — zijn ze al hier geweest?

— Wat is dat nu, Dumbell — ben je gek geworden? schreeuwde Harper doodsbleek. Je was zelf nog geen half uur geleden hier om ze te ontvangen!

— Ze hebben dus betaald?

— Maar mijn God, man — je bent toch niet dronken? Wat is er met je gebeurd? kreet Harper ontzet en bleeker dan een laken. Je hebt zelf het goud in de brandkast laten bergen — je hebt zelf de chèque aangenomen en ook in de brandkast gesloten!

— Wat zeg je? Is de chèque in de kast? schreeuwde Dumbell, terwijl hij opsprong en zijn oogen van vreugde begonnen te schitteren. Dan is misschien nog niet alles verloren! Maak de kast dadelijk open — ik ben mijn sleutel kwijt!

— Maar ik heb den mijne evenmin! gilte Harper, die bijna uitzinnig was van verbazing en ontsteltenis. Hier — zie maar naar dat eindje ketting — de sleutel is weg en mijn sleutelbos ook!

Dumbell werd weer even bleek als zoeven en stotterde:

— Dan — dan zijn we allebei bedrogen! Hoe lang is die schurk, die millioenen-oplichter al weg?

— Wien bedoel je in 's hemelsnaam? vroeg Harper bevend.

— Maak me niet dol met je vragen, Harper! schreeuwde Dumbell stampvoetend. Wien zou ik anders bedoelen dan de man die mijn plaats

heeft ingenomen? Bel onmiddellijk de Bank van Engeland op, als het tenminste al niet te laat is en zeg dat zij den man, dien zij voor Dumbell aanzien, dadelijk moeten vastgrijpen — hij is niets dan een bedrieger!

— Ik kan niet telefoneeren! jammerde Harper. De leiding van de heele fabriek is verstoord!

— Dan moet er iemand met een motorrijwiel

naar het dichtstbijzijnde postkantoor, naar een sigarenwinkel, naar een café — wat weet ik! brulde Dumbell, bijna buiten zichzelf van woede en ontsteltenis. Misschien is het nog tijd — ik heb weten te ontsnappen uit mijn gevangenis! Haast je en sta mij niet als een schaap aan te staren, want ik zou in staat zijn om mij aan je te vergrijpen!

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

Bij den directeur van de Bank.

Dumbell bleef Harper nog even woedend aankijken en snelde toen naar de brandkast toe.

Hij rukte aan de deur, bemerkte dat die onwrikbaar vast zat en ijde het vertrek uit.

Zonder zich de moeite te geven, naar een nieuw hoofddeksel om te zien, ijde hij door de vestibule, de stoep af en langs den klinkerweg naar het groote hek.

Daarbuiten stond een huurauto te wachten.

Er waren niet veel voorbijgangers in de buurt.

Dumbell wendde zich tot den chauffeur, die op zijn zetel een krant zat te lezen en schreeuwde hem toe:

— Zoo vlug je kunt naar het eerste het beste koffiehuis — of anders een sigarenwinkel, waar een telefoon is! ben je hier bekend in de buurt?

— Nog ai, mijnheer — ik woon hier! antwoordde de chauffeur grinnkend.

— Vooruit — rijd dan op!

Hij sprong in de auto en de chauffeur bracht den wagen in beweging.

En geen van beiden zagen zij dat een net gekleed heer, met een jockeypet op en een sigaret tusschen de lippen haastig de straat overstak en vlug als een acrobaat op een der achterveeren van de auto wipte en meereed...

De auto stopte voor een sigarenwinkel, boven welks deur een vrij groot bord hing, waarop de woorden te lezen waren: „Telefoongesprek een penny”.

Maar reeds voor zij stilstond, was de man,

die op de veeren was meegereden, er afgesprongen en bekeek nu vol aandacht een teekening in een platenwinkel.

Dumbell snelde den sigarenwinkel binnen en de heer met de jockeypet volgde hem.

Dumbell wierp haastig een halven souverain op de toonbank en zeide tot den winkelier:

— Geef mij een paar sigaren en laat mij even telefoneeren!

En zonder zelfs toestemming af te wachten, ijde hij op het toestel toe, dat achter de toonbank was opgehangen.

De heer met de jockeypet vroeg om sigaretten, maar hij deed hier nog al lang over, want hij scheen niet spoedig tevreden te kunnen worden gesteld.

En zoo kon hij dan ook alles hooren wat er aan de telefoon gesproken werd.

Dumbell had den hoorn van den haak gerukt en schreeuwde meer dan hij sprak:

— De Bank van Engeland, juffrouw — met den directeur! Vlug — in 's hemelsnaam vlug!

Er volgde een korte pauze, welke Dumbell aanvulde door heftig met beide beenen te trappe-len en daarop klonk zijn stem weer:

— Gelukkig dat ik met u spreek, mijnheer Holborn! Gij spreekt met Dumbell — maar thans met den waren! Is er nog iemand bij u — die geheel en al mijn uiterlijk heeft — voorzien van de chèque, welke de Chineesche missie mij als betaling voor een millioen geweren ter hand

heeft moeten stellen? De hemel zij geprezen, dat ik nog juist op tijd ben! Houd den man vast — laat hem tot geen prijs ontsnappen! Ik kom dadelijk persoonlijk bij u, om de zaak uit te maken! Houd hem aan de praat! Over een uur kan ik bij u zijn! Zet hem desnoods gevangen, op mijn verantwoording! Moogt gij dat niet doen? — een grap zegt gij? — ik bezweer u, mijnheer Holborn — steek den gek niet met mij! Ik zeg de volle waarheid en ik zal het u dadelijk komen bewijzen! Gij kent mij te goed — als ik voor u sta, zult gij dadelijk het bedrog moeten zien! Het blijft dus afgesproken — over een uur ben ik bij u en desnoods houdt gij den bedrieger met geweld terug, op mijn verantwoording!

Hij hing het toestel weder aan den haak, zuchtte diep, als iemand die van een zwaren last bevrijd is en verliet den winkel weder, zonder zelfs naar zijn sigaren of het wisselgeld om te zien.

Langzamerhand begon het te schemeren.

Dumbell riep den chauffeur toe:

— Naar de Bank van Engeland — en een goede fooi voor jou, als je mij er binnen een uur brengt!

Hij stapte in de auto en trok het portier achter zich dicht, waarop hij zich in de kussens liet vallen en de oogen sloot.

Maar de man met de jockeypet had zijn keuze reeds bepaald en na betaald te hebben, den wapenfabrikant op den voet gevolgd, toen deze den sigarenwinkel verliet.

Hij wipte weder op de veeren van de huurauto, juist toen deze zich in beweging zou stellen en hij maakte den geheelen rit mede.

Niemand nam bijzonder veel notitie van hem, want in een stad als Londen wordt het meermalen gezien dat rechercheurs en detectives op deze wijze iemand volgen.

Voor de Bank van Engeland hield de auto stil.

Maar reeds een tiental meters voor de stoep was de heer met de jockeypet er afgesprongen.

Het was nu bijna geheel donker.

Reeds lang was het reusachtige gebouw voor het publiek gesloten.

Hij snelde als een haas de breede treden van de trap op, die naar de geweldige deuren voert, om den ander voor te zijn.

Zonder op iemand of iets te letten, stormde Dumbell op zijn beurt de trap op.

Halverwege kwam de heer met de pet hem

tegemoet en een botsing was onvermijdelijk.

En het was een botsing van een eigenaardige soort!

Want met groote kracht trof de vuist van den heer met de pet den wapenfabrikant juist op het maagkuiltje.

Dumbell liet iets als een snik hooren, vouwde zich bijna dubbel en zou van de trap geduikeld zijn, als de ander hem niet ondersteund had.

Met verschrikte stem zeide hij tot den chauffeur van de huurauto, die zich juist gereed maakte om weg te rijden:

— Wat is er met dien passagier gebeurd, chauffeur! Hij schijnt flauw te vallen!

Maar de chauffeur behoorde niet tot de zachtzinnigsten, want hij haalde kalmjes de schouders op en antwoordde:

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer — en om u de waarheid te zeggen, kan het mij niet schelen ook! Ik heb al veel tijd verloren en het is etenstijd!

En daarop reed hij kalmjes weg.

De vreemdeling wierp een blik op het gelaat van den wapenfabrikant en bromde voor zich heen:

— Voor een kwartier heeft hij wel genoeg en dat zal, hoop ik, voldoende zijn, om Raffles te kunnen waarschuwen! De duivel mag me halen, als ik had kunnen voorzien wat er gebeurd is! Had ik hem maar kunnen beletten om te telefoneeren! Maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer en ik moet trachten, tot iederen prijs mijn verzuim weer goed te maken!

Er waren reeds eenige nieuwsgierigen blijven stilstaan en de heer met de jockeypet wendde zich op beleefden toon tot een hunner met de vraag:

— Kunt ge mij soms een apotheek in de buurt wijzen, mijnheer? Deze heer is mij plotseling op het lijf gevallen — ik geloof dat hij niet al te goed in orde is — en hij is heel zwaar, ik zal hem niet langer kunnen houden!

Onder het spreken had hij een hand in zijn zak gestoken en haalde er ongemerkt een zeer klein voorwerp uit — het was een eigenaardig gevormd spuitje van zilver, met een uiterst fijne punt, naaldscherp geslepen en niet veel grooter dan een zaktandenstoker.

Terwijl hij hem veinsde te ondersteunen, drukte hij de punt van dit kleine voorwerp niet meer dan een millimeter in de handpalm van Dumbell

en trok toen het spuitje haastig terug, om het weder in zijn zak te doen verdwijnen.

Schijnbaar was er van de uitwerking der injectie niets te bespeuren — alleen zonk het hoofd van Dumbell hem wat dieper op de borst.

Een paar hulpvaardige mannen kwamen toeschieten en men geleidde den half bewusteloze naar een groote apotheek, die op slechts eenige schreden van de St. Paulus kerk verwijderd was, vijf minuten gaans van de Bank van Engeland.

De heer met de jockeypet verklaarde de zaak met eenige woorden, waarbij hij het met de waarheid niet zoo heel nauw nam en zorgvuldig den stoot op het maagkuiltje verzweeg en verliet vervolgens de apotheek — met de wetenschap, dat het nog vele uren zou duren, alvorens Dumbell uit zijn bewusteloosheid zou zijn ontwaakt.

— Vier of vijf uren is in ieder geval nog heel wat beter dan een kwartier! mompelde hij terwijl hij de apotheek verliet. En nu zullen wij ons eens aan de belangen van Raffles wijden, — want ik moet vreezen dat mijn trouwe vriend ditmaal aan een groot gevaar is blootgesteld!

Hij scheurde een stukje papier uit een notitieboekje, schreef er haastig met potlood eenige woorden op in een volkomen onbegrijpelijke taal, deed het briefje in een enveloppe, schreef er met vaste hand op: „Aan den heer Dumbell” en liep toen haastig naar de Bank van Engeland terug.

Hij beklom de trap en trok aan de ouderwetsche koperen schel, die naast de geweldige deur hing.

Het duurde eenigen tijd voor er een klein, ijzeren deurtje openging, in het paneel van de groote deur aangebracht.

Er verscheen een beambte in uniform, die tamelijk barsch vroeg:

— Wat verlangt gij, mijnheer? De Bank is op het oogenblik niet te bezichtigen!

— Dat weet ik wel, vriend! antwoordde de ander glimlachend. Ik wil je alleen maar even verzoeken, dit briefje even ter hand te stellen aan mijnheer Dumbell, die zich op dit oogenblik bij den directeur bevindt!

Hij stelde den beambte het briefje ter hand, knikte hem toe en daalde de trap weder af.

Hij ging echter niet ver, maar stelde zich op nauwelijks 20 meter afstand van den ingang van

de Bank verdekt op in de portiek van een groot huis.

Het was juist vijf minuten voor vijven, toen een groote, blijkbaar zeer snelle auto met een ruk stilhield voor de breede trappen van de Bank van Engeland.

Het portier werd van binnen geopend en Dumbell stapte uit.

Hij wisselde op zachten toon een paar woorden met den chauffeur, die dadelijk wegreed.

Dumbell wipte vlug de treden van de trap op en ging de zeer groote vestibule van het gebouw binnen.

Reeds stonden daar de portiers gereed, de zware, ijzeren deuren te sluiten en te grendelen.

Dumbell haalde snel een kaartje uit zijn portefeuille, gaf het aan een beambte die juist voorbijliep en zeide, terwijl hij den man tersluiks een halve guinje in de hand stopte:

— Mijn kaartje onmiddellijk aan den directeur — ik word verwacht.

De man scheen een oogenblik te aarzelen, wierp een schuinschen blik in de richting van de groote klok, die boven de deur hing, maar het goudstuk scheen hem te verteederen en hij zeide tot Dumbell:

— Ik hoop dat gij nog zult kunnen worden toegelaten, mijnheer, maar mijnheer Holborn staat op het punt om te vertrekken! Is het om een belangrijke zaak, als ik vragen mag?

— Tamelijk! Ik heb een chèque van 250.000 pond te innen! antwoordde Dumbell lakoniek.

Het scheelde niet veel of de beambte had een lichtsprong gemaakt, want al was hij gewend, in dit gebouw zeer groote getallen te hooren noemen — een enkele chèque ten bedrage van 250.000 pond was toch zeker wel iets bijzonders!

Hij liet den bezoeker, met den eerbied dien men aan dragers van zulke waardepapieren verschuldigd is, in een deftig gemeubelde wachtkamer en verwijderde zich haastig met het kaartje.

Een oogenblik later kwam hij terug met het verzoek, hem te willen volgen.

Dumbell verliet de wachtkamer en volgde den beambte een der breede trappen op en op zijn weg kwam hij reeds talrijke beambten der Bank tegen, die zich huiswaarts gingen spoeden.

Zijn gids bracht hem naar een met strenge weelde gemeubelde, zeer groote kamer, waar op dat oogenblik vier heeren aanwezig waren.

De directeur der Bank, de heer Holborn, een man van omstreeks 55 jaar, met een krachtig geteekend, schrander gelaat, zat achter een geweldig groot schrijfbureau, ongeveer in het midden van het vertrek bij een der drie groote ramen geplaatst en naast hem zat zijn particuliere secretaris, een nog jonge man, Keystone geheeten.

Ter zijde stonden twee bejaarde heeren, een commissaris van de Bank en de hoofdkassier, Brunt geheeten.

Holborn stond even op van zijn stoel, toen de bezoeker werd binnengelaten en begroette hem met een korte buiging.

De secretaris was haastig opgesprongen en schoof een stoel voor den machtigen wapenfabrikant aan, op eenigen afstand van het schrijfbureau.

Op het blad daarvan stond een groote blikken trommel, die daar eigenlijk niet scheen thuis te hooren, want men had er ruimte voor moeten maken.

Het was zoo stil in het groote vertrek, dat men het tikken van de marmeren pendule op den schoorsteenmantel zeer duidelijk kon waarnemen.

Nadat de bezoeker had plaats genomen, begon de directeur :

— Mijnheer Dumbell, gij zult wel begrepen hebben, dat de overgave van een zoo buitengewoon groot bedrag niet kan plaats hebben alsof het een paar pond betrof! Ik zelf heb mij daarmee willen belasten en eenige ambtenaren zullen mij daarbij ter zijde staan! Ik kan niet nalaten u er op te wijzen, dat het in ons land nog nimmer is voorgekomen, dat aan particulieren op een enkele chèque een zoo hoog bedrag werd uitbetaald! Ongeveer een half uur geleden ontving ik uw telefonisch verzoek, u nog heden het bedrag te willen uitbetalen en ik heb niet willen aarzelen, aan dat verzoek gevolg te geven! Wilt gij zoo goed zijn mij de chèque te toonen?

— Hier is zij, mijnheer Holborn! antwoordde Dumbell.

En na de chèque uit zijn portefeuille te hebben genomen, stak hij haar aan den directeur toe.

De secretaris trad naar voren om het kostbare stuk aan te nemen en legde het voor den directeur neder.

Deze nam de chèque op, bekeek haar met de grootste aandacht en vergeleek toen de handteekening zorgvuldig met die van Juen-Shi-Kai, die in een register was genoteerd.

Hij wendde zich vervolgens glimlachend tot Dumbell en zeide :

— Het is in orde, mijnheer Dumbell!

— Hadt gij daar dan aan getwijfeld, mijnheer Holborn? vroeg Dumbell met eenige verbazing.

— Dat niet! Ik begreep wel, dat men met een man van uw naam geen bedrog te vreezen heeft, maar toch — in deze tijden kan men niet voorzichtig genoeg zijn!

— Ik ben het volkomen met u eens, mijnheer de directeur! hernam Dumbell met een lichte buiging.

— Mag ik alleen nog van u weten, waarom gij er zoo op gesteld waart, de chèque nog heden uitbetaald te krijgen?

— De reden is zeer eenvoudig, mijnheer Holborn! Morgenochtend, zeer vroeg, moeten wij een buitengewoon hoog bedrag betalen, aan onze staalleveranciers, in verband met den aanmaak van het millioen geweren voor China — en de fabriek, waaraan wij debet zijn, verzocht ditmaal in contanten te worden betaald!

— Ik ben geheel voldaan, mijnheer Dumbell! Holborn opende met een soort van plechtigheid de blikken trommel, stond op en zeide :

— Hierin bevinden zich de 250.000 pond, mijnheer! Het geld is afgeteld in pakjes van 1000 pond ieder, in biljetten van honderd pond! Schikt u dat?

— Ik vind het uitstekend, mijnheer! antwoordde Dumbell glimlachend.

— Dan zullen wij thans tot de telling overgaan, in uw tegenwoordigheid! Mijnheer Brunt, mag ik u verzoeken?

Maar Dumbell hief snel de hand op en zeide :

— Maar dat is toch volstrekt niet noodig! Geloofst gij werkelijk, dat ik zoo onbescheiden zou zijn, u hier uw tijd te doen verliezen met het tellen van die pakjes bankbiljetten? Als gij zegt dat er in ieder van die 250 stapeltjes 10 bankbiljetten, ieder van honderd pond, zitten, dan is dat voor mij natuurlijk ruimschoots voldoende!

— Pardon, mijnheer Dumbell, hoe vleiend uw goede meening ook voor ons mag zijn — wij moeten ons aan het reglement houden! zeide Holborn met een afwijzend gebaar. Mijnheer Brunt, wees dus zoo goed, de pakjes bankbiljetten nauwkeurig na te tellen!

Brunt en Keystone droegen een kleine telfafel van zeer glad gepolijst hout aan en zetten

die neder tusschen Dumbell en het groote schrijfbureau.

De blikken trommel werd op een hoek van de tafel neergezet en de hoofdkassier begon te tellen.

Nu en dan stak hij een pakje aan Dumbell toe, met het verzoek, na te zien of het wel tien biljetten van honderd pond bevatte.

Deze gaf dan telkens eenigszins ongeduldig gehoor aan dit verzoek en het tellen ging voort.

Toen er ongeveer honderd pakjes waren afgemeld, ging de telefoon op de schrijftafel van den directeur.

De secretaris nam, zooals zijn gewoonte was, den hoorn ter hand en luisterde.

Maar met een verschrikte en verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, gaf hij aanstonds het toestel over aan Holborn en wisselde op zacht fluisterenden toon eenige woorden met hem.

Dumbell scheen een man met een fijn opmerkingsvermogen te zijn, want zijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door de uitdrukking, die op het gelaat van den directeur van de Bank van Engeland verscheen.

De fabrikant wendde als toevallig een weinig het hoofd om.

Hij keek weder naar de teltafel en glimlachte.

Aan weerszijden van de deur stonden onbegrijpelijk, twee reusachtige beambten van de Bank in uniform, die blijkbaar even na Dumbell waren binnengekomen en wier taak het zeker was, den bezoeker veilig uitgeleide te doen, zoodra hij met het groote bedrag het bankgebouw zou verlaten.

De directeur zeide niet veel in het toestel, maar wat hij zeide, en ook de schuwe blikken, welke hij van tijd tot tijd op den fabrikant wierp, schenen Dumbell sterk te interesseeren.

De directeur legde het telefoontoestel weder weg en daarbij beefde zijn hand een weinig.

Hij liet een droog kuchje hooren en zeide toen tot den hoofdkassier:

— Een oogenblikje, Brunt! Houd eens even op met tellen en — doe de bankbiljetten nog maar even in de trommel! Wij hebben volstrekt geen haast!

Brunt keek den directeur verbluft aan, maar iets op diens gelaat scheen hem te waarschuwen, want hij begon met groote haast en alsof het waardelooze voddens waren, de kostbare pakjes bankbiljetten weder in de trommel te werpen, die hij daarop sloot.

Dumbell was opgestaan en vroeg, op tamelijk kouden toon:

— Zou ik mogen weten wat dit te beteekenen heeft, mijnheer Holborn? Ik moet u zeggen dat mijn tijd een weinig beperkt is en dat ik niet goed begrijp, wat dit oponthoud beduidt!

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Dumbell, begon de directeur op eenigszins onzekeren toon, die echter langzamerhand aan vastheid won, dat ik tot dezen maatregel moest overgaan!

— Welken maatregel meent gij, mijnheer? vroeg Dumbell koud.

— Wel — dat ik de uitbetaling van het geld tijdelijk doe staken! Ik ontving zooveen een telefonische boodschap — die zeker heel merkwaardig mag worden genoemd! Weet gij met wien ik sprak?

— Ik kan het niet vermoeden, mijnheer Holborn — en om u de waarheid te zeggen, kan ik ook niet goed inzien, waarom ik er belang in moet stellen! antwoordde de fabrikant, eenigszins knorrig.

— Ik sprak met — mijnheer Dumbell, van de firma Dumbell & Harper!

Wie de man ook mocht zijn, die daar thans tegenover het bureau stond — hij wist zich voortreffelijk te beheerschen!

Zijn wenkbrouwen gingen de hoogte in, zijn gelaat wendde zich vragend van den een naar den ander en toen zeide hij kalm:

— Ik moet dit zeker als een grap beschouwen! Wie is de laffe grappenmaker, die ons op deze wijze onze kostbare minuten ontsteelt?

— De zaak is, dat ik volstrekt niet zeker weet, of wij wel met een grappenmaker te doen hebben, mijnheer! hernam Holborn. Gij moet weten dat ik de stem van mijnheer Dumbell zeer goed ken — en ik hoorde haar zooveen in de telefoon!

— Zeer fraai! En mijn eigen stem? Hoe klinkt die u dan wel in de ooren? Klinkt zij soms anders dan die van Dumbell? Wat heeft dit alles te beteekenen, mijnheer? Wat is dit voor een mystificatie?

— Of het een mystificatie is zal spoedig genoeg blijken, mijnheer! hernam de directeur van de Bank tamelijk kortaf. Het spijt mij waarlijk, dat ik u zal moeten verzoeken, hier eenigen tijd te wachten!

— Waarop?

— Op de komst van mijnheer Dumbell!

— Maar dat is toch te dwaas om alleen te loopen? barstte de fabrikant uit. Iets dergelijks is mij nog nooit overkomen! Begrijpt gij dan niet, dat gij het slachtoffer zijt van een sluwen bedrieger, ik weet niet door welke motieven tot deze handelwijze aangezet! Dumbell staat hier voor u — hoe kan het mogelijk zijn, dat hij u zoo-even getelefoneerd heeft?

— Dat weet ik niet, mijnheer — en omdat ik het niet weet, verzoek ik u te wachten, tot de man hier kan zijn, die mij getelefoneerd heeft! Het is een zaak van belang, zooals gij zelf ook wel zult inzien! Het gaat om een buitengewoon hoog bedrag en hoezeer het mij ook spijt, ik acht mij niet gerechtvaardigd, u te laten ver- trekken, voor deze zaak is opgehelderd.

— En — als gij u vergist? vroeg de fabri- kant op dreigenden toon.

— Dan — dan zal ik u persoonlijk mijn ver- ontschuldigingen aanbieden, maar niettemin met de overtuiging, dat ik volgens mijn plicht heb gehandeld! antwoordde Holborn op vasten toon. En ik geloof wel dat de heeren, die hier in het vertrek zijn, in deze zaak volmaakt mijn zijde zullen kiezen!

Een instemmend gebrom liet zich hooren en alleen de jonge secretaris scheen zeer bedrem- meld en ongerust te zijn — het was duidelijk aan zijn gelaat te zien, dat hij voor een zeer groote, betreurenswaardige vergissing van den directeur der Bank vreesde.

Dumbell echter maakte een gebaar van be- rusting, nam weder plaats, sloeg het eene been over het andere en zeide:

— Dan blijft mij natuurlijk niets anders over dan te wachten! Ik maak u er echter opmerk- zaam op, mijnheer Holborn, dat ik niet zal na- laten, de pers in kennis te stellen van een han- delwijze, die ik niet anders kan qualificeeren dan in de hoogste mate onbehoorlijk — het spijt mij dat ik dit woord heb moeten gebruiken!

— Ik doe mijn plicht, mijnheer! hernam Hol- born, wenkbrauwfronsend.

— Gij doet uw plicht? Gij blameert u! barstte de fabrikant uit. Hoe zou het mogelijk kunnen zijn, dat ik hier zat, met een chèque in mijn zak, die een paar uren geleden door Juen-Shi-Kai

aan mij persoonlijk werd overhandigd, terwijl de echte Dumbell op een geheel andere plaats van Londen u telefoneert?

— Neem mij niet kwalijk — maar gij zoudt hem de chèque hebben kunnen afnemen! ant- woordde de directeur op kouden toon.

— Ik ben hier dus in een gekkenhuis ver- zeild? riep Dumbell woedend. Kent gij hem per- soonlijk?

— Ik heb het genoeg, mijnheer! antwoordde Holborn.

Dumbell was opgesprongen en trad tot vlak voor het bureau van den directeur.

— Gij kent hem en gij berokkent mij dezen overlast? Maar voor den duivel, kijk mij dan eens aan en zeg, wie ik ben, als ik niet Dum- bell ben?

De directeur vestigde zijn doordringende oogen op het opgewonden gelaat van den fabrikant en een oogenblik kwam er een uitdrukking van on- zekerheid op zijn trekken.

Toen schudde hij echter het hoofd en ant- woordde:

— Mijnheer — gij zult mij niet van mijn stuk kunnen brengen! Ik ben directeur van de Bank van Engeland en gij zult dus wel begrijpen dat ik op de hoogte ben van zeer vele.... misdadi- gerstrucs! Het is mij bekend, dat sommige per- sonen — die ik thans niet nader zal aanduiden — het uiterlijk van anderen op verbluffende wijze weten na te bootsen! Ik herhaal dus mijn dringend verzoek, hier op de komst van.... mijn zegsman te wachten!

Dumbell bleef een oogenblik met gebalde vuisten voor het schrijfbureau van den directeur staan, keek dezen met een duisteren blik aan en zeide toen schouderophalend:

— Het is goed! Ik schik er mij in — maar onder protest, vergeet dat vooral niet, mijnheer de directeur — onder protest!

En met deze woorden nam hij weder op zijn stoel plaats, sloeg opnieuw het eene been over het andere, kruiste de armen en boog het hoofd op de borst en nu zag hij er geheel uit als een man, die buitengewoon uit zijn humeur is en het vaste besluit heeft genomen, de personen die met hem in dezelfde kamer waren, met geen enkel woord te verwaardigen.

Hoofdstuk VI.

De waarschuwing.

De directeur, zijn secretaris, de commissaris van de Bank en de hoofdkassier hadden zich in een hoek van het vertrek teruggetrokken en spraken daar op fluisterenden toon met elkander, nu en dan een verstolen blik werpend op den fabrikant, die nog altijd onbewegelijk en blijkbaar zeer vertoornd op zijn stoel zat.

De directeur had reeds dadelijk na het opgewonden gesprek met zijn bezoeker op zacht fluisterenden toon een bevel gegeven aan Keystone en deze had het vertrek verlaten, met geen ander doel dan om Scotland Yard te telefoneeren.

Maar hoe ongemerkt dit alles ook was geschied — Dumbell had het opgemerkt en hetzelfde raadselachtige glimlachje verscheen om zijn lippen.

De minuten kropen traag voorbij.

De trommel met het bankpapier was door den directeur weggesloten in een kleine, maar blijkbaar zeer sterke brandkast, halverwege in den muur gemetseld en de bezoeker had die verdwijning met een kwaadaardig gebrom vergezeld.

Er was geen enkel woord tusschen hem en de vier heeren van de Bank gewisseld.

Wat de reusachtige bewakers betreft — zij stonden nog altijd als standbeelden aan weerszijden van de deur.

Een half uur na de komst van den fabrikant werd Holborn uit het vertrek geroepen.

Hij bleef tamelijk lang weg en de overigen begrepen wel, dat hij op dat oogenblik sprak met eenige mannen van Scotland Yard.

Toen hij weder binnenkwam, was zijn gelaat zeer bleek en zijn grijze oogen schitterden achter zijn brilleglazen.

Hij trad op Dumbell toe en zeide:

— Ik kan u niet verhelen, mijnheer, dat ik mij verbaas over uw kalmte!

— Mag ik weten, waarom ik niet kalm zou zijn? vroeg Dumbell op rustigen toon.

— Ik zou u raden, dien sarcastischen toon te laten varen, mijnheer! Ik geloof dat uw positie zeer gevaarlijk begint te worden! Gij zult toch zeker niet ontkennen, dat gij weet wat er op de fabriek is voorgevallen — in uw eigen kantoor?

— Ik weet niets! antwoordde de bezoeker.

— Wat? Het is u dus onbekend, dat er, een half uur nadat gij vertrokken waart, een man is verschenen, die inderdaad Dumbell was en die aan uw compagnon mededeelde, dat men hem had opgelicht en gevangen gezet en dat een bedrieger vervolgens zijn plaats had ingenomen om de chèque in ontvangst te nemen?

— Wilt ge mij eens zeggen, mijnheer, hoe ik dat zou kunnen weten, als ik een half uur van te voren vertrokken ben en regelrecht hier naar toe gekomen? vroeg de fabrikant, terwijl hij den directeur strak aanzag.

Holborn bleef hem een oogenblik verbluft aanzien en zeide toen op stamelenden toon:

— Het is zoo — als gij werkelijk Dumbell waart — dan zou uw plaatsvervanger — — —

Hij tastte zich naar het hoofd en mompelde half voor zich heen op wanhopigen toon:

— Ik vrees, dat ik gek zal worden! Maar hoe het ook zij — ik kan u thans onmogelijk laten gaan, dat zult gij wel begrijpen! Als aanstands uw dubbelganger komt — dan zal hij u wel ontmaskeren!

— Ik ben er zeer benieuwd naar, dat is alles, wat ik kan zeggen! hernam Dumbell koeltjes.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde toen kalm:

— Mag ik van u weten, hoe deze wijsheid tot u is gekomen? Wilt gij mij zeggen, wat er eigenlijk in mijn fabriek is voorgevallen?

— Ik geloof niet, dat ik dat geheim behoef te houden, mijnheer! Mijnheer Harper, de compagnon van mijnheer Dumbell, heeft juist ongeveer 30 minuten geleden aan Scotland Yard medegedeeld, dat zijn compagnon in zeer vorderenden toestand het kantoorgebouw was binnengesnel en hem had medegedeeld, dat een bedrieger zijn plaats had moeten innemen — hij was namelijk dien geheelen dag nog niet in zijn kantoor geweest en het kon dus niet anders of de Chineezen hadden de chèque aan een dubbelganger ter hand gesteld!

— En die dubbelganger zou ik zijn? Het is fraai! Wat deed Harper toen?

— Mijnheer Dumbell verliet hem dadelijk weder om te gaan telefoneeren, want op de fabriek waren alle telefoongeleidingen onbruikbaar — en dat zult gij zeker zelf merkwaardig genoeg vinden! Het was het telefoongesprek, waarvan gij bijna drie kwartier geleden zelf getuige zijt geweest. Mijnheer Harper deelde ook mede, dat men hem zijn sleutelbos ontstolen had, waaraan zich ook de sleutel bevond, die op de kast paste — gij bezit den tweede!

— Dat is zoo!

Holborn wilde doorgaan, toen hem plotseling iets scheen in te vallen.

— Uw compagnon deelde ook mede, dat Dumbell de chèque op zijn verzoek in de brandkast had gesloten, daar hij haar pas morgen wilde innen! Hoe verklaart gij het, dat gij — gelogen hebt?

— Dat verklaar ik niet — dat ontken ik! antwoordde de fabrikant bedaard.

— Gij ontkent? herhaalde de directeur toornig. Geloofst gij, dat dat systeem u veel zal baten?

Hij wierp een blik op de klok en vervolgde:

— Over een kwartier zult gij aan de kaak gesteld zijn — ik ben er nu zeker van!

— Gij raaskalt, mijnheer en ik betreur de natie, die mannen als gij zijt, aan het hoofd van zulk een belangrijke instelling als de Bank van Engeland handhaaft!

En met deze woorden wendde Dumbell zich af en verzonk in hooghartig stilzwijgen.

De tijd verstreek.

Het was nu ruim een uur geleden, sedert de bezoeker was binnengetreten.

Het was duidelijk aan de bankbeambten te zien, den directeur inclus, dat hun zenuwachtigheid iedere minuut toenam.

Het was reeds kwart over zessen, toen er op de deur werd geklopt en een bediende binnentrad, met een briefje in de hand.

— Voor mijnheer Dumbell! zeide hij.

De man was klaarblijkelijk nog volstrekt niet op de hoogte van alles wat hier was voorgevallen en dat was ook geen wonder, want hij was een der wakers van de nachtploeg, die om zes uur verscheen.

Hij scheen echter Dumbell goed te kennen, want hij ging aanstonds op hem toe.

Dumbell was opgesprongen en stak de hand naar het briefje uit.

Maar dadelijk kwam de directeur tusschenbeide en zeide tot den beampte:

— Geef mij dat briefje, Green!

Verbluft, maar dadelijk gehoorzaamend, gaf de beampte het briefje aan Holborn en verliet het vertrek, na een vragenden blik met de twee standbeelden aan de deur te hebben gewisseld.

De directeur stond reeds op het punt, het briefje te openen, toen de fabrikant hem woedend toebeet:

— Gij zult de onbeschaamdheid toch zeker niet zoo ver drijven, mijnheer, aan mij gerichte brieven te durven openen?

— Gij zijt onder verdenking, mijnheer en ik heb het recht, inzage te nemen van de brieven, die aan u gericht worden!

— Zijt gij dan van de politie? riep de fabrikant toornig uit.

— Dat niet — en toch heb ik het recht, te zien wat men u thans schrijft!

— De gevolgen zijn voor uw rekening! zeide Dumbell en op zulk een dreigenden toon, dat Holborn een oogenblik scheen te aarzelen.

Hij wierp een blik op de enveloppe, draaide het briefje in zijn vingers rond en vroeg toen plotseling:

— Hoe weet de schrijver, dat gij u thans hier bevindt?

— Hoe weet gij, dat ik gedachtenlezer ben? was de spottende wedervraag.

Holborn scheen nog iets te willen zeggen en met een plotseligen ruk scheurde hij de enveloppe open, haalde er het briefje uit en las.

Of liever — hij trachtte dit te doen.

Met een gefronst voorhoofd en de tanden in de lippen gebeten liet hij het briefje dadelijk zinken.

Toen keek hij den fabrikant met een duisteren blik aan en vroeg:

— Wat is dit voor een taal?

— Als ge het mij laat zien, dan zal ik het u misschien kunnen zeggen! antwoordde Dumbell op brommenden toon.

Holborn scheen een oogenblik te aarzelen en stak toen den ander het briefje toe, terwijl hij op bevelenden toon zeide:

— Dit is natuurlijk een geheime taal en dat pleit ook al tegen u! Lees het mij voor — ik bedoel, zeg mij de ware beteekenis en tracht mij niet te misleiden!

Dumbell had het briefje vlug doorgelezen en begon nu het volgende voor te lezen:

Dierbare Joe!

Mag ik je nog eens herinneren aan onze afspraak, om den avond gezellig door te brengen?

Hoe lang is het al geleden dat ik je gezien heb! Ik verlang vreeselijk naar je! Kom spoedig en breng wat pralines voor me mee!

Met duizend vurige kussen,
je teeder liefhebbend vriendinnetje
Josephine.

Dumbell liet het briefje zakken, keek den directeur glimlachend aan en zeide toen:

— Nu kent ge mijn intiemste geheimen — en ik hoop dat gij er geen misbruik van zult maken! Deel het vooral niet aan mijn vrouw mede — zij is een weinig jaloersch en misschien zou dit onschuldige briefje haar achterdocht wekken!

— Dat is wel waarschijnlijk! zeide Holborn op scherpem toon.

Hij was woedend, maar hij achtte het het verstandigst zich zooveel mogelijk te beheerschen — ieder oogenblik moest nu immers de echte Dumbell verschijnen en dan zou het raadsel spoedig genoeg zijn opgelost.

Men ging weder zitten — en de klok tikte staag voort.

Het werd half zeven — kwart voor zevenen — zeven uur...

En hoe later het werd, hoe driftiger de directeur op en neer begon te loopen, hoe bleeker hij werd, hoe onzekerder de blikken werden, welke hij op Dumbell wierp.

Deze intusschen scheen zijn gezelschap geheel en al vergeten te hebben.

Hij had een nummer van „Punch” uit den binnenzak van zijn overjas gehaald en begon dat met de grootste aandacht te lezen.

Eenige goed geslaagde kwinkslagen en een paar grappige plaatjes van Bateman schenen bijzonder op zijn lachspieren te werken, want een paar malen barstte hij in een dreunend gelach uit, hetwelk Holborn met woedende stem een paar vloeken deed sissen, die eigenlijk gezegd niet thuis hoorden in den mond van een zoo hoog geplaatst beambte.

Nu en dan kwam er een hoofd om de deur

steken, dat snel weder werd teruggetrokken — het hoofd van een man met een platte pet op en een soort cape om — kortom, het hoofd van een politie-inspecteur.

Maar eindelijk scheen ook het lezen van „Punch” den bezoeker te vervelen.

Hij wierp het blad op tafel, gaapte achter zijn hand en riep eensklaps woedend uit:

— En nu is de dwaze comédie naar ik hoop afgelopen! Geloof niet dat ik mij hier nog langer laat weerhouden! Wanneer ge mij niet aanstonds laat vertrekken, dan zal ik mij beklagen bij den Minister van Binnenlandsche Zaken of van Financiën! Het is ruim twee uur geleden dat mijn zoogenaamde dubbelganger u heeft getelefoneerd — en met een goede auto kan men gemakkelijk in een uur van mijn fabriek naar de Bank van Engeland rijden! Wat hebt gij daarop te zeggen?

In waarheid had de directeur al zeer weinig te zeggen!

Zijn stemming was verre van benijdenswaardig — al zijn zekerheid had hem weder verlaten en hij wist nu volstrekt niet meer waaraan hij toe was!

De fabrikant had gelijk — Dumbell had hier reeds lang moeten zijn, wanneer hij inderdaad, zooals hij gezegd had, zoo snel een auto wilde loopen, naar het bankgebouw zou komen.

Zeker, er kon onderweg een ongeluk gebeurd zijn — maar dat zou toch wel al te toevallig zijn!

Intusschen — hij wilde tot iederen prijs zekerheid en daarom gaf hij Keystone op fluisterenden toon bevel, onmiddellijk in alle politiewijken, waardoor de kortste weg van de wapenfabriek naar de Bank van Engeland voerde, te laten onderzoeken, of daar in de afgelopen twee uren een automobielongeluk had plaats gehad.

Dat onderzoek duurde ruim een half uur — en het leverde een negatief resultaat op — er hadden wel eenige ongelukken op straat plaats gehad, maar die betroffen in twee gevallen een motorbus, eens een eigen rijtuig en dan nog een eigen auto, waarmede een klein meisje overreden was.

Holborn begon zich zeer weinig op zijn gemak te gevoelen, want hij wist nu volstrekt niet meer, waaraan hij zich te houden had.

Zijn argwaan was zeker niet verminderd door de mededeeling van Scotland Yard omtrent het gebeurde in de wapenfabriek — maar hoe zou hij ooit kunnen bewijzen, dat de man die daar

tegenover hem zat en zoo rustig zijn sigaret rookte, een bedrieger was, terwijl de ware Dumbell niet ter plaatse was, om dat overtuigend aan te toonen?

Weder verliep er een half uur en toen stond de fabrikant met een ruk van zijn stoel op, trad op den directeur van de Bank toe en zeide met nauwelijks verbeterden woede:

— Nu is het toch zeker wel genoeg, mijnheer en gij zult zoo goed zijn mij te laten vertrekken, anders zal ik u verlof moeten vragen, dadelijk een telegram naar den Minister van Binnenlandsche Zaken en een naar dien van Justitie te laten zenden! Gij vergist u, als gij denkt, dat ik het hierbij zal laten en dat ik mij deze vrijheidsberoving zal laten welgevallen! Gij zult nu zelf wel tot de overtuiging gekomen zijn, dat een of andere dwaas u voor het lapje heeft gehouden — en als gij het nu nog niet gelooft, dan zult gij het ook wel nimmer gelooven! Maar ik wil van uw dwaasheid niet het slachtoffer zijn! Kort en goed — zult ge mij thans toestaan te vertrekken, met of zonder geld?

De directeur aarzelde nog even, maar hij begreep wel, dat hij het niet zou kunnen verantwoorden, den bezoeker hier langer gevangen te houden.

Als hij zich inderdaad eens vergist had, als de man, die hier tegenover hem zat, werkelijk Dumbell was, op wien hij dan toch inderdaad bedriegelijk veel gelek, dan zou hij zich onsterfelijk belachelijk maken en er zouden hem nog heel wat onaangenaamheden te wachten staan.

Hij wist dat een invloedrijke partij in het Lagerhuis tegen hem was en het zou zeer onverstandig zijn, dien tegenstanders een wapen in de handen te geven.

— Vergun mij een oogenblikje! begon hij haperend. Ik wil het oordeel van mijnheer James Sullivan inroepen, een der beste detectives van Scotland Yard, die zoeven is aangekomen!

— Doe wat gij wilt! hernam Dumbell, schouderophalend, maar als Holborn goed op hem gelet had, dan had hij kunnen zien, dat er in de donkergrijze oogen een dreigende uitdrukking was gekomen.

Hij verliet even het vertrek en keerde een oogenblik later terug met een middelmatig groot krachtig gebouwd man, met doordringende, donkere oogen en glanzend zwart haar — James Sullivan, een der beste detectives, waarover Scotland Yard op dat oogenblik beschikte.

Holborn was zachtjes pratend met hem binnentreden en vervolgde nu luid:

— Ik roep dus uw oordeel in, mijnheer Sullivan en verzoek uw raad in deze voor mij zoo moeilijke zaak! Mijnheer Dumbell schijnt mijn positie niet te kunnen begrijpen — of hij wil haar niet begrijpen! Hij kan naar het schijnt niet inzien, dat ik, hoe noode dan ook, slechts mijn plicht vervul en niets anders! Hij wil thans vertrekken — en ik zelf moet bekennen dat de man, die mij getelefoneerd heeft, reeds minstens twee uur geleden hier had moeten zijn. Geef gij mij raad, wat ik u verzoeken mag!

Sullivan had den fabrikant gedurende eenige oogenblikken zwijgend en met groote aandacht opgenomen en zeide nu:

— Gij zult wel begrijpen, mijnheer, dat ik niet in denzelfden toestand verkeer als mijnheer Holborn! Hier is mijn aanstelling! Wanneer ik verdenking tegen iemand koester, dan ben ik volkomen gerechtigd, om mij te overtuigen, of die verdenking gerechtvaardigd is! Nu verdenkt men u er van, dat gij de plaats hebt ingenomen van mijnheer Dumbell! In geheel Londen bestaat er maar een persoon, die in staat is, de rol van een ander persoon met zoo bedriegelijke juistheid te vervullen, dat zelfs zijn naaste verwanten het bedrog niet bemerken! Die man heet John Raffles! En gij kunt bewijzen, dat gij niet John Raffles, maar inderdaad Dumbell zijt, door mij toe te staan, uw schedel nauwkeurig te onderzoeken en te constateeren of de hoofdhuid uw eigen is!

Hij trad op Dumbell toe, schijnbaar vast besloten om de daad bij het woord te voegen.

Het volgende geschiedde in minder tijd dan noodig is om het te beschrijven.

Dumbell was reeds opgestaan en was ongemerkt de deur zoo dicht mogelijk genaderd.

Toen Sullivan vlak bij hem was, haalde hij eensklaps met de linkerhand uit en trof den detective met zooveel geweld tegen den kaak, dat deze als een blok omviel.

Met twee passen was hij bij de deur, — de rechtervuist trof een der bewakers in de maag, de linker bonsde met geweld tegen de kin van den ander.

Beide deurbewakers rolden om — de weg was vrij!

Het volgende oogenblik was Dumbell verdwenen.

Daar binnen schreeuwden allen door elkaar en renden hem achterna, — zij vonden de deur gesloten, de sleutel stak aan den anderen kant op het slot!

Langs een omweg, luid schreeuwend en bevelen uitroepend, bereikten de achtervolgers de vestibule.

De portier sloot juist de deur en naast hem stond een agent van politie.

Holborn rende hijgend op hem toe, greep hem in de borst en schreeuwde:

— Wien heb je daar uitgelaten, man?

— Wel, mijnheer Sullivan! antwoordde de man verbluft en verschrikt.

— Hoe wist je dat hij het was? vroeg de directeur, sidderend van woede.

— Hij liet mij zijn aanstelling zien, mijnheer! Ik wist niet beter of het was de detective van Scotland Yard!

— En ik zeg u dat het John Raffles was! riep een stem boven aan de trap, die van James Sullivan, die de anderen achterna was gesnelde. Hij heeft mij, terwijl hij mij neersloeg, mijn penning ontruikt, waarop mijn naam gegraveerd staat!

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Sigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Lood om oud ijzer.

Raffles — want de lezers zullen wel begrepen hebben dat de gewaande Dumbell niemand anders was geweest dan de befaamde Gentleman-Inbreker — snelde met verbazende vlugheid de trap af, zoodra hij door den portier uit het bankgebouw was gelaten en was bijna onmiddellijk opgenomen in het straatverkeer.

Charly Brand, zijn trouwe vriend, die in den portiek de wacht had gehouden en de deur van het bankgebouw geen seconde uit het oog had verloren, voegde zich met een paar sprongen bij hem — en zonder zich al te veel te overhaasten, traden de beide vrienden zwijgend de eerste de beste zijstraat in.

Zij liepen die ten einde en wenkten een huurauto, die juist voorbijreed.

— Naar Holbornviaduct! riep Raffles den chauffeur toe.

De man knikte, het portier klapte dicht en Raffles liet zich met een zucht achterover vallen.

— Wat een werk voor niets! zeide hij toen hoofdschuddend. Dat zal mij een les zijn, om voortaan mijn berekeningen wat beter te maken! Alles zou op rolletjes zijn gelopen, als ik er voor gezorgd had, dien Dumbell zoodanig gevangen te zetten, dat ontvluchten onmogelijk werd! De hemel weet hoe hij er in geslaagd is,

uit den kelder te ontsnappen, waarin wij hem hadden opgesloten — maar dat is ook van minder belang! De hoofdzaak is, dat hij op een zeer ongelegen tijdstip weder ten tooneele is verschenen!

— Hebben ze je mijn briefje met de waarschuwing wel overhandigd? vroeg Charly Brand.

— Mijnheer Holborn had het brutaalweg open gemaakt! Maar hij kon natuurlijk het geheimschrift niet lezen en daarop heb ik dat zoogenaamd voor hem vertaald! Hij begreep natuurlijk wel, dat ik hem voor het lapje hield, maar hij kon het niet bewijzen! Wat heb je met Dumbell uitgevoerd? Hoe heb je hem kunnen beletten, het gebouw binnen te gaan? Je briefje was wel wat heel kort!

— Ik heb mij gehouden, alsof ik bij ongeluk met hem in botsing kwam en dat wel op het oogenblik, toen wij beiden de groote trap voor het bankgebouw betraden! Ik heb hem een stomp in de maagkuil gegeven, die hem slecht bekwam en toen kwam ik op het denkbeeld, de kracht van je injectiespuitje eens op hem te beproeven! Het ging voortreffelijk — en hij moet nu ergens in een ziekenhuis liggen, denk ik! Eerst werd hij een apotheek binnengebracht, onder mijn toezicht!

— En zullen ze daar niet kunnen zien wie hij is?

— Dat is onmogelijk, want wij hebben hem immers zijn portefeuille, zijn zegelring, zijn notitieboekje en alle andere dingen afgenomen, waaruit zijn identiteit zou kunnen blijken, toen wij hem vanmorgen zoo handig opvingen en ontvoerden, opdat jij zijn plaats zou kunnen innemen!

— Maar dat is uitmuntend! riep Raffles opgewonden uit. Dan is ook nog niet alles verloren!

— Niet? Ze hebben je toch de chèque niet uitbetaald?

— Dat niet!

— Dat begreep ik ook wel, want ik heb Sullivan het bankgebouw zien binnengaan, met drie of vier van zijn mannen!

— Maar je vergeet dat er in de brandkast ook nog 250.000 pond zijn! hernam Raffles kalm. Er zijn twee sleutels van — ik heb den eene en ik hoop dat jij kans hebt gezien, zooals ik je had verzocht, den sleutel van Harper buit te maken!

— Hier is hij — met den sleutelbos er bij! antwoordde Charly Brand eenvoudig en hij liet Raffles den sleutelbos zien met nog een eind van den stalen ketting er aan.

— Dat heb je heel knap gedaan! Ik moet zeggen, dat ik je zelf niet herkend heb onder de twaalf reporters, die bij de onderteekening van de chèque aanwezig wilden zijn!

— Dat doet mij genoegen! riep Charly Brand uit. Ik heb van het oogenblik dat ik met mijn zoogenaamde confraters de fabriek verliet, het kantoor geen oogenblik uit het oog verloren en ik heb dus tot mijn grooten schrik ook den echten Dumbell zien terugkeeren! Natuurlijk heb ik toen dadelijk mijn maatregelen genomen, maar ik kon helaas niet beletten, dat hij Holborn telefoneerde! Hij trad plotseling een sigarenwinkel binnen en was al bij het toestel, voor ik het had kunnen verhinderen!

— Ik weet zeker dat je gedaan hebt wat je kon, Charly! zeide Raffles, terwijl hij den jongen man op den schouder klopte.

En nu deelde hij zijn trouwen metgezel in bijzonderheden alles mede wat er gebeurd was van het oogenblik af, dat hij het werkvertrek van den directeur van de Bank was binnengetreden.

Charly had aandachtig toegeluisterd en riep nu, terwijl hij met kracht de hand van den Gentleman-Inbreker drukte:

— Het is een groot geluk dat je den penning van Sullivan hebt kunnen machtig worden, anders hadt je het gebouw onmogelijk kunnen verlaten. Na het sluitingsuur zijn er altijd bewakers in de Bank en slechts een hunner heeft een sleutel, waarmede hij de groote deur kan openen. Maar wat nu?

— Wel, Charly — het is al heel eenvoudig! Wij hebben de twee eenige sleutels, die er van de brandkast zijn — wij hebben niets anders te doen dan de deur te openen en er het goud uit te nemen!

— Maar Edward — hoe heb ik het nu met je? riep Charly Brand verwonderd uit. Het kantoorgebouw zal krielen van politieagenten! Wat zou jij zelf gedaan hebben in de plaats van Harper? Hij heeft met den echten Dumbell gesproken, hij heeft begrepen dat er iets aan de hand was, hij moet bevreesd zijn, dat de dief van den sleutel, zoo gauw de gelegenheid zich daarvoor aanbood, van het gestolen voorwerp gebruik zou maken om de brandkast te openen en er het goud uit te rooven! Zeker, hij kan bij de brandkastenfabriek een anderen sleutel bestellen, maar daar gaat veel tijd mee heen — het is een Manchester fabrikaat! In ieder geval zal hij dus zeker vannacht het kantoorlokaal streng laten bewaken!

— Hij zou de grootste ezel zijn, Charly, als hij het niet deed! antwoordde Raffles schouderophalend. Met geweld is hier dan ook niets te bereiken, dat begrijp ik zelf zeer goed. Wij moeten met list te werk gaan, anders kunnen wij de zaak wel aanstonds opgeven! Hoe lang denk je dat Dumbell bewusteloos zal blijven? Waar heb je hem met het injectiespuitje geprikt?

— In den handpalm!

— Is het spuitje geheel en al ledig gedrukt?

— Zoo goed als!

— Dan is hij er minstens tot morgenochtend vier uur mooi mee! hernam Raffles opgewekt. Bankbilletten waren zeker gemakkelijker geweest — maar ook het goud is niet te versmaden!

— Maar Edward — tegen den huidigen prijs van het goud berekend, moet die hoeveelheid van 250.000 pond sterling aan gouden Yen minstens 600 kilo wegen! riep Charly Brand verschrikt uit. Je denkt er toch zeker niet aan om die vrucht op je hals mede te nemen?

— Ik ben geen Hercules, Charly, maar ik ken een man, die op zijn minst de helft van die

vracht met het grootste gemak van de wereld op zijn rug zal wegdragen!

— Henderson? riep Charly verrast uit.

— Juist, mijn brave chauffeur! Hij zal er zich een feestje van maken, daarvan ben ik zeker! En van de rest, van hetgeen hij niet kan torsen kunnen wij beiden nog heel wat meedragen!

Het was ongeveer twee uur in den nacht, toen een kleine politieauto stilhield voor het hek van de gewerenfabriek.

Aan den anderen kant daarvan liep een agent van politie met de handen op den rug heen en weer.

Een eind verder stond een tweede politieauto veel grooter dan de eerste, een zoogenaamde patrouillewagen, met gedoofde lichten te wachten.

In het kantoorlokaal brandde hier en daar licht.

De kleine auto werd bestuurd door een krachtig gebouwden agent van politie en achter hem zat een inspecteur, die een gevangene stevig vasthield bij den ketting, waarmede zijn polsen geboeid waren.

De gevangene droeg een lichtgrijze overjas en een jockeypet dekte zijn hoofd.

De agent achter het hek staakte dadelijk zijn wandeling, keek door de tralies en vroeg:

— Wie daar?

— Inspecteur Colly, van deze wijk! zeide de politiebeambte kortaf. Is mijnheer Harper hier nog?

— Ja, en die zal voorloopig wel niet weggaan! Hij slaapt een weinig in een gemakkelijken stoel! Hij is als de dood voor de brandkast, mijnheer!

— Dat is heel begrijpelijk! Doe het hek maar open — ik breng een gevangene!

Het hek ging knarsend open en de inspecteur wendde zich tot den chauffeur van de auto die hem gebracht had en zeide:

— Wacht hier maar, Waterman, ik zal wel spoedig terugkomen! Of nog beter — volg mij naar binnen en laat de auto hier wachten. Je zult moeten getuigen, denk ik!

De chauffeur plaatste de kleine auto dicht bij het hek en wilde den inspecteur volgen, toen deze zich weder tot hem wendde en zeide:

— Ga naar den patrouillewagen en vraag den chauffeur of hij wat benzine te missen heeft!

Hij voegde er nog een paar woorden aan toe,

die voor den agent van politie onverstaanbaar waren en de chauffeur verwijderde zich en keerde even later terug met een bus benzine, die hij in zijn eigen reservoir leeggoot.

— Het is in orde, mijnheer! zeide hij toen.

De inspecteur met zijn gevangene, die somber voor zich uitkeek, liep op het kantoorgebouw toe, door den chauffeur gevolgd.

Ook de deur van het gebouw werd door een agent bewaakt, die echter onmiddellijk plaats maakte en salueerde, toen hij den inspecteur in uniform met den geboeiden gevangene zag aankomen.

Het drietal ging binnen.

In de vestibule was niemand te zien, maar uit de halfgeopende deur van de werkkamer van Dumbell drong licht naar buiten.

De inspecteur trad met zijn gevangene binnen, terwijl de chauffeur achter bleef.

De fraai gemeubelde werkkamer was vrij helder verlicht en bij het schijnsel van de elektrische lampen zag de inspecteur, dat er zich in het vertrek op dat oogenblik een viertal personen bevond.

Een daarvan was Harper, die languit in een gemakkelijken stoel lag en blijkbaar tegen den slaap worstelde.

Verder waren er twee agenten van politie en ten slotte een inspecteur, die langzaam heen en weer liep en nieuwsgierig naar de binnentredenden keek.

— Wat hebben we daar? mompelde hij verwonderd. Wie is die man, collega?

— Is mijnheer Harper hier? was de weder-vraag.

— Daar is hij!

Harper was door de stemmen uit zijn halven dommel ontwaakt, richtte zich op en staarde de binnentredenden aan.

De inspecteur, die zijn gevangene nog altijd stevig vasthield, trad met dezen op Harper toe en zeide:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik kom om eenige informaties!

Hij had zijn hand in den zak gestoken en haalde er een sleutelbos uit, waaraan zich een eind ketting bevond.

Hij hield Harper het voorwerp voor en vroeg:

— Kent gij dezen sleutelbos misschien?

Harper slaakte een kreet van vreugde en stak dadelijk de hand naar den sleutelbos uit,

— Zou ik ze niet kennen? riep hij. Het is mijn sleutelbos, die mij vanmiddag ontstolen is!

— En de dief staat hier, mijnheer Harper! vervolgde de inspecteur. Wij hebben den sleutelbos op hem gevonden, bij zijn arrestatie! Herkent gij hem niet? Kijk hem eens goed aan!

Hij had den gevangene de pet van het hoofd gerukt en Harper staarde den gevangene aandachtig aan.

Maar na eenige oogenblikken haalde hij de schouders op en zeide:

— Ik geloof mij het gelaat wel te kunnen herinneren — en ik weet toch volstrekt niet, waar ik dat eerder kan hebben gezien!

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper — maar dan is Uw geheugen wel zeer kort! hernam de inspecteur schouderophalend. Deze man behoorde bij de reporters, die vanmiddag bij de onderteekening van de chèque aanwezig waren! Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat hij nooit van zijn leven journalist is geweest!

— Ja, nu herken ik hem! riep Harper woedend. Die schelm! Hij is het dus geweest, die mij mijn sleutelbos ontroofde! Op welke wijze hebt gij hem kunnen vangen, inspecteur?

— Heel eenvoudig, mijnheer — hij was zoo brutaal, op Scotland Yard te komen informeerden hoe de zaak stond met Dumbell — en daar had men toen juist bericht gekregen, dat een van de reporters een valsche rol had gespeeld en zich bij de anderen had ingedrongen. Men hield hem vast en bij de fouilleering werd deze sleutelbos op hem gevonden! Ik heb mij onmiddellijk hierheen begeven om hem met u te confronteeren! Ik denk wel dat dit een heele verlichting voor u zal zijn?

— Dat kunt gij wel denken, inspecteur! antwoordde Harper opgewonden.

— Is er voortdurend politie in huis geweest?

— Voortdurend, van het oogenblik af, dat ik om assistentie telefoneerde!

— Hoeveel man zijn hier thans?

— Tien in het geheel — drie in dit vertrek, een bij de deur, een bij het hek en de rest in de omgeving verdeeld!

— Uitstekend! Dan blijft mij nu niets anders over dan mij met mijn gevangene weder te verwijderen en u te verzoeken, u ter beschikking van Scotland Yard te houden, mijnheer Harper. Maar eerst zou ik er prijs op stellen, als gij zoo goed zoudt willen zijn, de kast met den sleutel te openen!

— Waartoe? vroeg Harper verwonderd. Ik verzeker u dat het werkelijk de sleutel van de brandkast is!

— Ik ontken het niet — maar ik zou mij willen overtuigen, dat het goud zich nog in de kast bevindt!

— Maar dat moet wel zoo zijn! riep Harper ondanks zich zelf ongerust uit. De kast is niet geopend na het oogenblik, waarop Dumbell ze sloot!

— Dat kunt gij niet weten, mijnheer Harper, — gij zegt zelf dat gij het fabrieksgebouw verlaten hebt, om op tien minuten afstand te gaan telefoneeren om assistentie!

Zonder een woord te zeggen liep Harper met haastige schreden naar de kast, verzette het cijferslot, stak er den sleutel in en trok niet zonder moeite de zware deur naar zich toe.

— Gij hadt mij waarlijk ongerust gemaakt! zeide hij met een zucht van verlichting. Het goud is er nog tot den laatsten zak!

— Maar het zal er niet lang meer in zijn, mijnheer! riep de inspecteur uit.

Een korte ruk aan den ketting — de gevangene was vrij!

Hij stak een hand in iederen zak van zijn overjas — en iedere hand was gewapend met een zware revolver, die de twee politie-agenten in bedwang hielden.

De inspecteur, die in het vertrek aanwezig was geweest, slaakte een kreet van woede en wilde zich op zijn gewaanden collega werpen, maar een goed gemikte vuistslag deed hem tegen den vloer slaan.

Wat Harper betreft — hij was letterlijk verstijfd van ontzetting en staarde de beide stoutmoedige indringers klappertandend aan.

Op hetzelfde oogenblik trad de reusachtige chauffeur binnen.

Het was James Henderson.

— Die twee agenten, James! beval de gewaande inspecteur, die niemand anders was dan John Raffles. Haast je wat — er is geen tijd te verliezen!

En terwijl Charly Brand, die zoo voortreffelijk zijn rol van gevangene had gespeeld, de twee doodsbleeke agenten met zijn revolvers in bedwang hield, plaatste de reus hen vlug met de ruggen tegen elkander en bond hen zoo vast met een stevig touw en met een vluheid, die bewondering moest afdwingen.

De agenten behoorden zeker niet tot de zwaksten, maar zij waren als zuigelingen in de geweldige handen van den reus.

In een ommezien waren zij gekneveld en geboeid, zoodat zij onmogelijk konden schreeuwen.

En juist toen de inspecteur weder uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken, onderging hij hetzelfde lot.

Om Harper behoefde men zich nauwelijks te bekommeren — hij was volkomen versuft.

Reeds had Charly een stevige withouten kist, bestemd voor het vervoer van handgranaten, voor de open brandkast getrokken en begon nu met weergalooze snelheid de zakken met goud daarin te stapelen, tot de kist tot den rand gevuld was.

Hij deed het deksel dicht, wees Henderson op de kist en zeide toen zacht:

— Is het soms te zwaar, James?

De reus trad naderbij, greep de kist bij de sterke hengsels van dik touw, tilde ze van den vloer en zeide:

— Het zal wel gaan, mijnheer Charly!

Charly had een splinternieuw valies in het oog gekregen, opende het, wierp er de fijne toiletartikelen uit, waarmede het voorzien was en begon ook dit valies met zakken te vullen, tot dat hij het nauwelijks kon dicht krijgen.

Er waren nu slechts weinige zakken in de kast achtergebleven.

Raffles, die Harper in het oog had gehouden, beval op korten toon:

— Genoeg! Op weg, vrienden! Maar eerst moeten wij ook dezen vriend het ontijdige schreeuwen beletten!

En hij stopte eigenhandig den sidderenden fabrikant zijn zijden zakdoek in den mond en

bond hem de armen op den rug, waarop hij het overschietende stuk van het touw aan den knop van de brandkastdeur bevestigde.

Henderson nam de geweldig zware kist op zijn schouders, Charly Brand werd tijdelijk weder gevangene en Raffles nam de tasch op, die op dat oogenblik niet veel minder dan 70 kilo woog!

Snel gingen zij door de vestibule en Raffles opende voor Henderson, die zijn handen wel noodig had, de huisdeur.

De agent stond nog altijd op den stoep.

Hij keek wel eenigszins verwonderd naar de houten kist, die blijkbaar zeer zwaar was, maar Raffles zeide eenvoudig:

— Stukken van overtuiging!

En de kleine stoet ging verder.

De agent bij het hek opende dit niets vermoedend en Henderson liet de kist, die meer dan 400 kilo woog, van zijn schouder in de auto glijden.

Maar bijna op hetzelfde oogenblik klonk er in het kantoorgebouw een luid geschreeuw, de man bij de deur had zeker argwaan gekregen en het bedrog ontdekt!

Juist toen een achttal agenten zoo snel zij konden over het fabrieksterrein naar het hek stormden, zette de sterke, snelle auto zich in beweging.

En achter hen klonk een waar gehuil van woede en teleurstelling — want de agenten hadden bevonden, dat de twee linkerbanden van den patrouillewagen doorstoken en leeggelopen waren, zoodat het voertuig onbestuurbaar zou zijn.

Zegevierend klonk de hoorn van de kleine automobiel, die met den geweldigen buit vliegensvlug in de duisternis verdween.

De volgende aflevering (No. 446) bevat:

De Pithecanthropus Erectus.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885